

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Ψιπὴ Ὁρθοδοξία... »

ΙΣΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 588—589

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΕ΄.

15 Ἀπριλίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Τηλ. 628.280 Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθῆναι Τ. 147

Πασχάλιος Ποιμαντοριὴ Ἐγυύλιος

Πρὸς

τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης
Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χριστὸς Ἀνέστη

Αἰγλήεσσα καὶ φωταυγής ἔλαμψε καὶ
πάλιν ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία.

Τὴν ὁδύνην καὶ τὰ ἀκατασχέτως ρεύ-
σαντα δάκρυα συμπαθείας ἐπὶ τῇ σταυρι-
κῇ ἀγωνίᾳ τοῦ Ἀναμαρτήτου, διεδέχθη-
σαν ἡ χαρὰ καὶ ἡ φαιδρότης τῆς Ἀναστά-
σεως.

Ὁ παραδοθεὶς εἰς θάνατον διὰ τὰς ἁ-

μαρτίας ἡμῶν, ἀνέστη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡ-
μῶν.

«Παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡ-
μῶν, καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν»
(Ρωμ 4,25) ὁᾶ ὁ θεωρήμων Παῦλος.

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς οὐρα-
νός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια».

Πλήμυρα ὑπερκοσμίου φωτὸς ἔχει ἀ-
πλωθῇ εἰς τοὺς ναοὺς, τὰς πόλεις, τὰ χω-

ρία καὶ τοὺς οἴκους ἡμῶν. Ἐκ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου ἐξεπήγαγεν ἅγιον Φῶς, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀνάπτομεν κατ' ἔτος τὰς ἡμετέρας λαμπάδας καὶ τὸ ὁποῖον λάμπει πάντοτε ἀκοίμητον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν.

Τὰ πάντα μεταβάλλονται σήμερον εἰς ἡχῶ τοῦ πλέον χαρμοσύνου μηνύματος. Ἀνέστη! Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη εἶναι τὰ εὐαγγέλια τῆς νίκης. Ἀνέστη!

Τὰ πάντα ὁμιλοῦν διὰ τὴν Ἀνάστασιν. Τὸ κενὸν Μνημεῖον, ἡ τόλμη τῶν Μαθητῶν, ἡ ἐξάπλωσις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐπιστροφή τοῦ Παύλου, ἡ στροφή τοῦ κόσμου πρὸς τὸν Χριστόν. Ἀνέστη! Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι συνεορτάζουν καὶ πᾶσα ἡ κτίσις χορεύει, ψάλλουσα τῷ Ἀναστάντι Σωτῆρι ἡμῶν, «δόξα τῇ Ἀγίᾳ Ἀναστάσει Σου Κύριε», ὡς ἐπινίκειον ὠδήν.

Χριστὸς ἀνέστη! Ἀνῆκομεν πλέον εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὴν αἰωνίαν χαράν, εἰς τὸν Παράδεισον ἐπιστρέφοντες. Δικαία ὅθεν ἡ χαρά, δικαία καὶ ἡ πανήγυρις.

«Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α΄ Κορ. ΙΕ' 20) Χριστὸς ἀνέστη! Ὡς τὸ ἀκούσουν πάντες οἱ τεθλιμμένοι καὶ ἄς ἀγαλλιᾶσθαι ἡ ψυχὴ παντὸς δυστυχοῦς καὶ ἁμαρτωλοῦ.

Ὡς ἀντηχήσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν πενθούντων διὰ τὴν πλημμυρίσιν ἐκ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος. Ὁ Κύριος ἐνίκησε τὸ κακὸν καὶ τὸν θάνατον διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ἐγένετο ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν. Λυτρωτικά καὶ σωτηριώδη ὑπῆρξαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Κύριος ἠγέρθη ὄχι μόνον διὰ τὴν δόξαν Του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν.

Ἡ Ἀνάστασις Του εἶναι ἡ βεβαία ἀπαρχὴ τῆς ἡμετέρας ἀναστάσεως.

«Εἰ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα» (Ρωμ. 6,5).

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀνάστασιν Χριστοῦ ἐορτάζομεν καὶ πανηγυρίζομεν.

«Ἡ φάτνη» καὶ «ὁ Σταυρός» τοῦ Σω-

τῆρος, «ἀναπαυτήρια» δι' ἓνα Θεόν, ὅστις ἐγένετο ἄνθρωπος διὰ τὴν «σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων», τικτόμενον καὶ θνήσκοντα, γίνονται πλέον σύμβολα, ἔννοια, ὁδηγοί «εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν, ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ» (Ρωμ. ΣΤ' 8).

Τὸ τέλος τῶν πάντων δὲν εἶναι διὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου, οὔτε «ἡ φάτνη» οὔτε «ὁ Σταυρός». Ἡ θλίψις δὲν εἶναι αἰωνία καὶ ὁ θάνατος οὐ κυριεύει τῆς ζωῆς.

Τὰς πενιχρὰς ταύτας γραμμάς, ἀπευθύνομεν καθηκόντως πρὸς Ὑμᾶς, τὰ ἀγαπητὰ ἡμῶν πνευματικὰ τέκνα καὶ ἐν ἀγάπῃ πολλῇ ἐπικαλούμεθα ἐφ' Ὑμᾶς τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Αὔξέντιος

Εὐχέτης ὑμῶν πρὸς Κύριον.

Ἀπάντησις εἰς τὸν

u. Ἀλ. Καλόμοιρον

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18ῃ Μαρτίου 1970

Πρὸς τὴν Ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας»

Κάνιγγος 32, Ἐνταῦθα

Κύριε Διευθυντά,

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 585—586 φύλλῳ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» τῆς 1) 13 Μαρτίου ἐ.ε. ἐδημοσιεύθη ἡ δευτέρα «συνέχεια» τῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. Ἀλ. Καλόμοιρου εἰς τὴν ἡμετέραν «ἐπιστολιμαίαν διατριβήν».

Παρακαλῶ ὅπως, δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου, καταχωρίσῃτε αὐτοῦσιον τὸ κείμενον τῆς παρούσης δευτέρας ἀπαντήσεώς μου ἐν τῷ ἀμέσως προσεχέϊ φύλλῳ τοῦ ὑμετέρου Περιοδικοῦ, ἐν ταῖς αὐταῖς σελίσιν, ἐνθα κατεχωρίσθησαν αἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. Καλόμοιρου, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν τυπογραφικῶν στοιχείων.

1. Ἐπικρίνομαι διότι ἐκοινοποίησα καὶ πρὸς ἄλλα πρόσωπα τὴν γνωστὴν ἐπιστολήν μου. «Ἐγραψαν μὲν προσωπικὴ ἐπιστολή — λέγει ὁ κ. Καλόμοιρος — καὶ περίμεναν προσωπικὴν ἀπάντησιν. Ἡ θέσις τους ἦταν λεπτὴ. Μόλις εἶχαν διακηρύξει ὅτι προσχωροῦν στὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Δὲν θὰ ἤθελαν ἀσφαλῶς νὰ γίνῃ γνωστὸ ὅτι ἀμφιταλαντεύοντο ἀκόμη καὶ ὅτι ὑπῆρχαν ἀντιρρήσεις μέσα στὴν Συνοδεία...».

Πολὺ ἀδικεῖ τὴν ἀλήθειαν ὁ κ. Καλόμοιρος. Ἡ ἐπιστολή, ἣν ἔλαβον, οὐδὲ γύξιν περιεῖχεν ὅτι στέλ-

λεται υπό ἐχεμύθειαν. Ἐγὼ δὲ παντελῶς ἡ-
γνόουν ἂν ἢ ἐν λόγῳ Συνοδεία «εἶχε μόλις διακη-
ρύξει ὅτι προσχωρεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιο-
ημερολογιτῶν», δεδομένου ὅτι σὺδεμίαν ἐπικοινωνίαν,
ἄμεσον ἢ ἕμμεσον, εἶχόν ποτε μετὰ τῆς Συνοδείας.
Τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπάντησίν μου ἀπέστειλα δακτυλο-
γραφημένην. Ἐπειδὴ ὅμως, εἶχον ἴδει ταύτην ὀλίγα
πρόσωπα ἐκ τῶν περὶ ἐμέ, τὸ πρᾶγμα ἐκονολογήθη
εὐρύτερον πῶς καὶ ἐζητήθησάν μοι ἀντίγραφα. Τότε
ἠναγκάστην νὰ πολυγραφήσω τὴν ἐπιστολὴν καὶ νὰ
κυκλοφορήσω εἰς στενωτάτον κύκλον ἀντίγραφα αὐ-
τῆς. Δυστυχῶς ὅμως, τινὲς τῶν παραληπτῶν ἀντέ-
γραφαν, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, τὴν ἐπιστολὴν καὶ
οὕτω τὰ ἀντίγραφα ταύτης ἐπληθύνθησαν.

Τὸ ὄνομα δὲ καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐρωτήσαντος
ἐτέθησαν ἐν τοῖς πολυγραφημένοις ἀντιγράφοις, ἵνα
ἀποφύγω κατηγορίας περὶ «τεχνάσματος». Πολλοί,
δηλαδή, θὰ ἰσχυρίζοντο ὅτι παρ' αὐθεντοῦς ἠρωτήθην,
ἀλλ' ἔγραφα μίαν δὴ θεν ἀπάντησιν. Μήπως, καὶ
παρὰ ταῦτα, δὲν ἰσχυρίσθησαν οἱ «Ζηλωταί» ὅτι διε-
πράχθη «συμπαιγνία» μετὰ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἐ-
ρωτήσαντός με Μοναχοῦ; Ἰδοὺ τί ἔγραψαν: «Ἀλ-
λωστε ἀμφοτέρων ὁ σκοπὸς τῆς συνεργασίας καὶ συμ-
παγγίας αὐτῆς δὲν ἦτο εὐθὺς, ἀλλ' ὑπερέδουλος
καὶ μάλλον κλίνων πρὸς τὸ πονηρόν. Ἄλλως δὲν ἐ-
ξήγγελλται τὸ ὅτι: ὁ γράφας καὶ ζητήσας ὠρισμένας
πληροφορίας καὶ λαβὼν αὐτάς διὰ τῆς «ἐπιστολι-
μαίας διατριβῆς» τί σκοπὸν εἶχεν, ἀντιγράφων ταύ-
την κατόπιν διὰ καμψόν, νὰ κυκλοφορῇ τὰ ἀντίγρα-
φα ἐντός τοῦ Ἁγίου Ὁρους;.. («Ἀπάντησις εἰς ἐ-
πιστολιμαίαν διατριβήν», σελ. 31).

Αὐτὸ δὲ ὅπερ ἀποκαλύπτουσιν οἱ «Ζηλωταί»
δηλαδή ἡ κυκλοφορία ἀντιγράφων ὑπ' αὐτοῦ τούτου
τοῦ παραληπτῆ τοῦ ἐπιστολῆς μου, μαρτυρεῖ ὅτι ὁ
ἐρωτήσας με σὺδαμῶς μὲ ἠρώτησεν ἐμπιστευτικῶς,
ἀφοῦ αὐτὸς οὗτος ἐκυκλοφόρει ἐλευθέρως ἀντίγρα-
φα τῆς ἐπιστολῆς μου. Τί λοιπὸν μένει ἐκ τῶν ἰσχυ-
ρισμῶν τοῦ κ. Καλόμοιρου;

2. Συνεχίζεται ἡ διάστροφὴ τῶν πραγμάτων ὑ-
πὸ τοῦ ἐπικριτοῦ μου: «Σ' ὅλην τὴν διατριβὴν διάχυ-
τος εἶναι ἡ παπικὴ νοστορία τοῦ συγγραφέως τῆς.
Οἱ χριστιανοὶ διαριβῶνται σὲ ἀξιοματικούς καὶ σὲ
στρατιώτας. Ἀξιοματικοὶ δὲν εἶναι οἱ ἅγιοι, τὰ κα-
τοιχητήρια τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εἶναι οἱ Ἀρχιε-
ρεῖς. Σὺμφωνα μ' αὐτὴν τὴν νοστορία εἶναι ἀδια-
νόητον νὰ ἐγερεθῇ ἓνας ἅγιος λαϊκός, μοναχὸς ἢ ιε-
ρεὺς ἐναντίον ἑνὸς Ἀρχιερέως ποῦ καταπατεῖ τίς
παραδόσεις τῶν Πατέρων...».

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἐκτινάσσονται εἰς τὸν ἀέρα
διὰ μᾶς καὶ μόνης παρατηρήσεως: Ἐγὼ ρητῶς ἔθη-
κα ἐν τῇ ἐπικρινῶν ἐπιστολῇ μου τὸ δόλημμα ὅτι
ἢ θεωροῦμεν τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκ-
κλησίας Ὁρθόδοξους ἢ θεωροῦμεν αὐτοὺς προδότας.
Ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ὀφείλομεν — ἔγραφα —
νὰ ἐγκαταλείπωμεν αὐτοὺς, νὰ διαρρήξωμεν πάντα
δεσμὸν ἀπ' αὐτῶν καὶ νὰ καθορίσωμεν ἡμεῖς τὸ
πρακτέον, ὅσονδῆποτε ὀλίγοι καὶ ἂν εἴμεθα. (Οὐδα-
μῶς ἐπομένως ἀρνούμαι τὸ «μικρὸν ποίμνιον»). Ἐάν

ὅμως, — ἔγραφα — θεωρῶμεν αὐτοὺς Ὁρθόδοξους,
τότε ὀφείλομεν νὰ μὴ διαχωρίσωμεν ἀπ' αὐτῶν τὰς
ὁδοὺς ἡμῶν, ἀλλὰ νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς αὐτοὺς, ἀνε-
χόμενοι καὶ ἡμεῖς τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐπιδεικνυμένην οἰ-
κονομίαν. Ὅταν λοιπὸν οἱ Ἐπίσκοποι ἡμῶν εἶναι
Ὁρθόδοξοι, τότε εἶναι ἡγέται, εἶναι ἀξιωμα-
τικοί, ἔχουσιν αὐθεντίαν, καὶ ἢ οὐ; Ὁφείλομεν δ'
ἡμεῖς εἰς αὐτοὺς ὑποταγῇ, καὶ ἢ οὐ; Ἄν ὁ κ. Κα-
λόμοιρος θεωρῇ προδότας τῆς Ὁρθοδοξίας τοὺς Ἐπι-
σκόπους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τότε ἂς ἀνα-
λάβῃ τὴν ἐνώπιον Θεοῦ εὐθύνην (ὅπως καὶ ἀνέλαβεν
αὐτὴν) διὰ τὴν ἐσσιμότητα τῆς τοιαύτης τρομέρας
κατηγορίας καὶ ἂς πορευθῇ ὅπου νομίζει ὅτι θὰ εὖρῃ
ἀνόθευτον Ὁρθοδοξίαν. Ἄν ὅμως, ἑτερός τις θεωρῇ
Ὁρθόδοξους τοὺς ἐν λόγῳ Ἐπισκόπους, τότε
πῶς θὰ διαχωρίσῃ ἀπ' αὐτῶν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ; Εἴ-
ναι τοῦτο «παπικὴ νοστορία»;

3. Ἐρωτῶμαι: «Ἐκᾶναν καλὰ ἢ δὲν ἔκᾶναν κα-
λὰ τὰ «ἄτομα» ἐκεῖνα ποῦ ἔκοψαν τὸ μνημόσυνον τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου τους; («Πρόκειται περὶ τοῦ αἰρετι-
κοῦ Νεστορίου).

Ἄλλ' ὅσοι ἔπαυσαν τότε τὸ μνημόσυνον τοῦ Νε-
στορίου, ἠρκέσθησαν εἰς τοῦτο, ἀναμένοντες ἐν ἡρε-
μίᾳ συνειδήσεως τὴν κρίσιν Συνόδου. Δὲν προσεχώρη-
σαν εἰς Ἐπισκόπους οὓς ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως, πρὸ τῆς πώσεως τοῦ Νεστορίου εἰς
αἵρεσιν, εἶχε καταδικάσει ἐπὶ ἀνταρσία...

4. Συνεχίζει ὁ κ. Καλόμοιρος: «...Τὸ ἴδιο ἀκρι-
βῶς λέγει καὶ ὁ «Ὁρθόδοξος» συγγραφεὺς τῆς δια-
τριβῆς: «Ἐννοῶ ἀπλῶς νὰ μὴ ἀποσπώμεθα ἀπ' αὐ-
τῶν — τῶν Ἀρχιερέων — νὰ μὴ διαρρηγνύωμεν
τὴν ἀπ' αὐτῶν κανονικὴν ἐξάρτησιν. Κατὰ τὰ λοιπὰ
καὶ θὰ διαφωνήσωμεν καὶ θὰ διαμαρτυρηθῶμεν καὶ
θὰ ἀντιταχθῶμεν». Βασικὸ εἶναι ἢ ὑποταγή, ἢ Πί-
στις εἶναι κάτι τὸ δευτερεύον, εἶναι «τὰ λοιπὰ». Τί
θὰ εἶχαν νὰ ζηλέψουν οἱ παπικοὶ ἀπὸ μιᾶ τέτοια ἐκ-
κλησιολογία;».

Δὲν θὰ εἰσέλθω εἰς βαθύτεραν ἀνάλυσιν τῆς θέ-
σεώς μου, διότι ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει. Ἀρκοῦμαι εἰς
δύο μόνον ἐρωτήσεις: α') Τί πιστεύει ὁ κ. Καλόμοι-
ρος περὶ νέου ἡμερολογίου, περὶ νεοημερολογιτικοῦ
«Σχίσματος», περὶ κύρους τῶν Μυστηρίων τῶν Νεοημε-
ρολογιτῶν κ.τ.λ.; Ἡ περὶ τούτων πίστις αὐτοῦ
ταυτίζεται πρὸς τὴν πίστιν τῶν Ἐπισκόπων αὐτοῦ;
Καὶ β') Τί πιστεύει ὁ κ. Καλόμοιρος περὶ ΚΑΤΑ-
ΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ; Ἀποδέχεται τὴν σαφε-
στάτην διδασκαλίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν ἁ-
γίων Πατέρων, ὅτι ὁ ἄνθρωπος προήλθεν ἐξ ἀμέσσου
δημιουργικῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ ἢ πιστεύει, ἐπόμε-
νος τῇ θεωρίᾳ τοῦ Δαρβίνου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι
προϊὸν ἐξελέξεως; Ἄν πιστεύῃ τὸ πρῶτον, ἔχει κα-
λῶς. Ἄν πιστεύῃ τὸ δεύτερον καὶ εἰσάγῃ οὕτω τρο-
μακτικὴν, φρικαλέαν καὶ πρωτοφανῆ ΑΙΡΕΣΙΝ ἐν
τῷ ἐδάφει τοῦ Χριστιανισμοῦ (διότι θὰ ἦτο ὁ πρῶ-
τος πιστὸς ὅστις θὰ ἀπεδέχετο τὴν Δαρβίνειον περὶ
καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου θεωρίαν), τότε ἢ ἐν προ-
κειμένῳ πίστις αὐτοῦ ταυτίζεται πρὸς τὴν πίστιν
τῶν Ἐπισκόπων αὐτοῦ, καθὼς καὶ πρὸς τὴν πίστιν

τοῦ λοιποῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ κόσμου; Ἀναμένω σαφεῖς ἀπαντήσεις καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἐρωτήσεών μου...

5. Ρητῶς ἀνεγνώρισα ἐν τῇ ἐπιστολῇ μου τὸ δίκαιόν μου παύσεως μνημοσύνου Ἐπισκόπου διδάσκοντος αἵρεσιν, συμφώνως τῷ ΙΕ' Κανόνι τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, ἀλλ' ὑπὸ ἑνα ὄρον: «Ὁ παῖς τὸ μνημόσυνον τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου Κληρικὸς, ἀρκεῖται εἰς τοῦτο, ἀποφεύγει νὰ μνημονεύσῃ ἐτέρου καὶ ἀναμένει ἐν ἡρεμίᾳ συνειδήσεως τὴν κρίσιν Συνόδου. Αὐτό, καὶ μόνον αὐτό, εἶναι τὸ νόημα τοῦ Κανόνος».

6. Γράφει ἀκόμη ὁ κ. Καλόμοιρος: «Ἐξ ἄλλου ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς ἐκτιμᾷ πολὺ καὶ τὴ θρησκευτικὴν διπλωμασίαν».

Ἀλλὰ ποῦ εἶδε τοῦτο ὁ ἐπικριτὴς μου; Ἐγὼ ρητῶς ἔγραφα ἐν τῇ διατριβῇ μου: «Ἀληθές εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ὑπερβολικῆς ἀθροφροσύνης πρὸ τὸν Προκαθήμενον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔχει — κακῶς θεολογῶν — πλάττειν πολλὰ περιποιηθῆν τὸν Ἀθηναγόραν. Οὐδαμῶς ὅμως συμφωνεῖ πρὸς τὰ ἀδίστακτα τολμήματα αὐτοῦ... Γράφων ταῦτα (περὶ ἀθροφροσύνης, εὐγενείας κτλ.), δὲ ν ἐγκρίνω οὐδὲ ἐπιδοκιμάζω τοὺς τρόπους αὐτοῦς, ἀλλ' ἀπλῶς διαπιστῶ καὶ ἐρμηνεύω». Καὶ ὅμως, κατὰ τὸν κ. Καλόμοιρον, «ἐκτιμῶ πολὺ τὴ θρησκευτικὴν διπλωμασίαν»!..

Οὐδόλως δὲ ἐπῆνεσα «ἕνα Ἱεράρχην, διότι εἶναι θρησκευτικῶς ἄχρους, ἄσμος καὶ ἀγευστος». Τόση κακὴ πίστις!.. Ἄλλο πρᾶγμα νὰ εἶσαι «θρησκευτικῶς ἄχρους, ἄσμος καὶ ἀγευστος» καὶ ἄλλο πρᾶγμα νὰ στείλῃς εἰς τινὰ ἀρχηγὸν χριστιανικῆς Ὁμολογίας ἐν γράμμᾳ «θρησκευτικῶς ἄχρον, ἄσμον καὶ ἀγευστον», ἐκπληρῶν οὕτω τυπικὴν υποχρέωσιν ἀπαντήσεως εἰς ληφθεῖσαν ἐπιστολήν...

7. Κατηγοροῦμαι ὅτι «προσπαθῶ τεχνήντως νὰ ἀφήσω νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ ὅλη ὑπόθεσις δὲν εἶναι ζήτημα Πίστεως, ἀλλ' ἀπλῶς ζήτημα Κανόνων».

Ἄλλ' ἐγὼ ρητῶς ὡμίλησα: α') Περὶ παραβάσεως Κανόνων. β') Περὶ ἀκροβασίων ἐν τῇ Πίστει. Καὶ γ') Περὶ ΑΠΑΙΣΙΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ. Καίτοι ὅμως, ὁ κ. Καλόμοιρος ἀναφέρει τὴν φράσιν μου περὶ «ἀπαισίου συγκρητισμοῦ», ἐν τούτοις γράφει καὶ τὰ ἀνωτέρω ὅτι «προσπαθῶ τεχνήντως νὰ ἀφήσω νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ ὅλη ὑπόθεσις δὲν εἶναι ζήτημα Πίστεως...». Αὐτὰ δυστυχῶς συμβαίνουν, όταν ἀπουσιάζῃ ἡ καλὴ πίστις...

8. Κατηγοροῦμαι καὶ ὡς ὑποκριτής: «Ἀλλὰ τί νὰ πῇ κανεὶς καὶ γιὰ τὴν ὑποκρισίαν; Τὸ «οἱ ἀγαπητοί μου Παλαιοημερολίται» ἐπαναλαμβάνεται πάλιν καὶ πολλάκις. Εἶναι «ἀγαπητοὶ ἀδελφοί» του; Ἐν ἂν τὰ δύο: ἡ δὲν πιστεύει πῶς εἶναι ἀφορισμένοι καὶ σχισματικοὶ ἢ τὸ πιστεύει καὶ τότε οἱ Παλαιοημερολίται δὲν πρέπει νὰ τοῦ εἶναι καθόλου ἀγαπητοί. Ἐφ' ὅσον μᾶς διαβεβαιώνει καὶ γιὰ τὰ δύο, πρόκειται περὶ ὑποκρισίας».

Ταλαίπωρε ἄνθρωπε! Ἀνάγνωθι τὸν θεῖον Παῦλον: «λύπη μοι ἐστὶ μεγάλη καὶ ἀδιάλειπτος ὁδὸν τῇ

καρδίᾳ μου. Πυρόμην γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα, οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλίται...» (Ρωμ. 8', 1—4). Πόση ἡ ἀγάπη τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας! Ἀλλ' οἱ Ἰσραηλίται δὲν ἦσαν κἂν χριστιανοὶ καὶ ἐπομένως «δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ εἶναι καθόλου ἀγαπητοί». Πῶς λοιπὸν ἡγάπα αὐτοὺς ὁ Παῦλος καὶ μάλιστα τόσον φλογερῶς; Φαίνεται ὅτι ὑποκριτὴς θὰ ἦτο καὶ ὁ Παῦλος!..

9' Ὁμιλεῖ ὁ κ. Καλόμοιρος καὶ περὶ «σιμωνίας» Ἀρχιερέων. Ἐπιθυμεῖ ἐπ' αὐτοῦ συζητήσιν; Ἄς ρύψῃ βλέμμα τι εἰς ὅσα ἔγραψαν παρὰ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ περὶ «Γαλάτων»...

10. Ἐν τῇ ἐπικρινόμενῃ ἐπιστολῇ μου ἔγραφα τὰς ἐξῆς φράσεις: «Ὅσον εὐκόλως δημιουργεῖται ἐν σχίσμα, τόσον δυσκόλως καταπαύεται. Ἀνάγνωθι τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ σὲ καταλάβῃ τρόμος. Νομίζεις ὅτι εἶναι εὐκόλουν νὰ κρατήσωμεν μέχρι τέλους εἰς πειθαρχίαν τὸ ρεῦμα; Καλὸν εἶναι καὶ μὴ ἀνοήσωμεν τὰ στόμα τοῦ φράγματος. Ἀπαῖς καὶ ἀνοήθως ταῦτα, τὸ ρεῦμα θὰ διαφύγῃ τοῦ ἐλέγχου ἡμῶν καὶ ἀσυγκράτητον θὰ κατακλύζῃ τὰ πάντα. Ὅταν ἐκκαύσωμεν τὸν φανατισμὸν τοῦ ὄχλου (ἢ δ' ἐκκαύσῃς εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς δημιουργίαν καὶ διατήρησιν τῶν σχισμάτων), εἶναι ἀδύνατον ἔπειτα νὰ ἐπιβάλλωμεν τάξιν. Πολλάκις ἐν τῇ ἱστορίᾳ αἱ ἐκτροπαὶ ἐφθασαν μέχρι θεηλώσεων, μέχρι συμπλοῶν, μέχρι φόνων». Ἰδοὺ ἡ ἐπὶ τῶν φράσεων αὐτῶν... καλόπιστος κριτικὴ τοῦ κ. Καλόμοιρου:

— Ὅταν ἐκκαύσωμεν τὸν φανατισμὸν τοῦ ὄχλου. Ποῦ ὀδηγεῖ ἀλήθεια ἡ οἴησις! Τί περιφρόνησις! Τί περιφρόνησις πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μέσα στὴν ψυχὴν τοῦ γιὰ νὰ τὸ ὀνομάζῃ ὄχλο! Καὶ τί υπερηφάνεια γιὰ νὰ καυχᾶται ὅτι κρατᾷ τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν ὄχλο ὑπὸ τὸν ἐλεγχό του, συνετῶς ἀρνούμενος νὰ ἀνοίξῃ «τὰ στόμα τοῦ φράγματος».

Τί εἶπω καὶ τί λαλήσω! Νὰ ἀντλήσω ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας παραδείγματα ἢ νὰ παραπέμψω εἰς χωρία Πατέρων, παραπονομένων θειῶς κατὰ τοῦ «ὄχλου»; (Ὁ θεὸς Γρηγόριος εἶπε πλήρης πικρίας καὶ τοῦτο: «Προχειρίσατε ἕτερον Ἐπίσκοπον ἀρεστὸν τῷ ὄχλῳ»). Ἀλλὰ θὰ ἀπηρτεῖτο πολὺς χώρος. Ἀρκοῦμαι νὰ μνημονεύσω τὸν ΙΓ' Κανόνα τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ Συνόδου λέγοντα: «Περὶ τοῦ μὴ δεῖν τοῖς ὄχλοις ἐπιτρέπειν τὰς ἐκλογὰς ποιεῖσθαι τῶν μελλόντων καθίστασθαι εἰς ἱερατεῖον». Ἐρμηνεύει δ' ὁ ἅγιος Νικόδημος: «Ἐμποδίζει ὁ παρὼν Κανὼν τὸ νὰ κάμνουν οἱ ὄχλοι καὶ τὰ ἄτακτα πλῆθη τῶν πόλεων τὰς ψήφους καὶ ἐκλογὰς ἐκείνων ἀπὸ μέλλον νὰ χειροτονηθοῦν Ἱερεῖς ἢ καὶ Ἀρχιερεῖς... Ἀλλ' ὅχι καὶ ὁ χυδῆρ καὶ ἄτακτος ὄχλος, διὰ τὰς ἐριδας καὶ μάχας ὅπου ἡμποροῦν νὰ γεννηθοῦν εἰς τὰ ψευδοφροσύνας αὐτῶν».

Ἄλλοι λοιπὸν (καὶ μάλιστα ἅγιοι Πατέρες...) ὠνόμασαν πρὸ ἐμοῦ «ὄχλους» καὶ μάλιστα «χυδῆρ ὄχλους» καὶ «ἄτακτα πλῆθη» τὸ κατὰ τὸν κ. Καλόμοιρον «εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας! Ἄς ἀναφω-

Απάντησις εἰς τὸν κ. Ε. Τομαρᾶν

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18ῃ Μαρτίου 1970
Τῇ Ἀξιολύμῳ Διευθύνει τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας»
Κάνιγγος 32
Ἐνταῦθα

Κύριε Διευθυντά·

ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 275—276 φύλλῳ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας» τῆς 15) 28 Ὀκτωβρίου 1969 ἐδημοσιεύθη «Ἀνοικτὴ ἐπιστολή» πρὸς με τοῦ κ. Ε. Τομαρᾶ. Πάραυτα ἔστειλα ἀπάντησιν, ἥτις ἀντὶ νὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ ἀμέσῳ προσεχεῖ φύλλῳ ὡς ἀπήτει τὸ χριστιανικὸν ἦθος, ἡ καλὴ πίστις καὶ ἡ δημοσιογραφικὴ δεοντολογία, καθυστέρησε καὶ ἐδημοσιεύθη μετὰ διμήνον, προφανῶς ἵνα δυνηθῇ ὁ κ. Τομαρᾶς νὰ ἐτοιμάσῃ ἀνταπάντησιν. Οὕτω συνεδημοσιεύθησαν ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ (ὑπ' ἀρ. 579—580 τῆς 15) 28 Δεκεμβρίου 1969) ἡ ἀπάντησίς μου καὶ ἡ ἀνταπάντησις τοῦ κ. Τομαρᾶ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔστειλα πρὸς ὑμᾶς ἐπὶ συστάσει (ἀρ. ἀποδείξεως ταχ. 103) 1889Α) 14.1.70) νέαν ἀπάντησιν εἰς τὸν κ. Τομαρᾶν, ἥτις πρὸς δόξαν προφανῶς τῆς καλῆς πίστεως, τῆς ἀντικειμενικότητος, τοῦ χριστιανικοῦ ἠθους καὶ τοῦ δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος, δὲν ἐδημοσιεύθη ἕως σήμερον.

Παρακαλῶ λοιπὸν ὅπως, δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου δημοσιεύσῃτε αὐτούσιον τὴν παρούσαν ἐν τῷ ἀμέσῳ προσεχεῖ φύλλῳ τοῦ ὑμετέρου Περιδικίου, ὅμοι μετὰ τῆς σταλείσης καὶ μὴ δημοσιευθείσης ἀπάντησός μου εἰς τὸν κ. Ε. Τομαρᾶν, ἥτις ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Ἰανουαρίου 1970
Τῇ ἀξιολύμῳ Διευθύνει τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας»
Κάνιγγος 32
Ἐνταῦθα.

Κύριε Διευθυντά·

ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 15ης Δεκεμβρίου π.ε. τοῦ ὑμετέρου Περιδικίου ἐδημοσιεύθη ἐπιστολή μου, δι' ἧς ἐ-

νήση καὶ περὶ αὐτῶν ὁ κ. Καλόμοιρος: «Ποῦ τοὺς ὠδήγησεν, ἀλήθεια, ἡ αἴησις!...». Οἰημαῖται λοιπὸν καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες!..

Πότε δὲ εἶπον ὅτι κρατῶ ἐγὼ ὑπὸ τὸν ἐλεγχόν μου τὸν «ὄχλον» καὶ ἀρνοῦμαι νὰ ἀνοίξω ἐγὼ «τὰ στόμα τοῦ φράγματος»;· Ἡ ἐκφρασίς μου κεῖται ἐν πληθυντικῇ ἀριθμῷ: «Καλὸν εἶναι νὰ μὴ ἂ ν ο ἰ ἔ ω μ ε ν τὰ στόμα τοῦ φράγματος». Ποιοὶ νὰ μὴ «ἀνοίξωμεν»; Π ἂ ν τ ε ς οἱ Κληρικοί, Διάκονοι, Πρεσβύτεροι, Ἐπίσκοποι, ἀκόμη δὲ καὶ Μοναχοὶ ἢ καὶ λαϊκὰ πρόσωπα, ἀσκοῦντα ἔργον διδασκάλου καὶ ἐπηρεάζοντα τὰ πλήθη... Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω: Αὐταὶ αἱ διαστροφαὶ εἶναι ἀναπόφευκτοι, ὅταν τὸ πάθος παφλάξῃ καὶ ἡ καλὴ πίστις ἀπουσιάζῃ...

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιος Ἱ. Θεοδωρόπουλος

Μακεδονίας 24, ἐν Ἀθήναις (103)

καλεῖτο ὁ κ. Εὐάγγελος Τομαρᾶς ὅπως «ὕποδείξῃ εἰς ποῖον κείμενόν μου εἶδε ποτε ὅτι ἐγὼ συνέστησα εἴτε εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας εἴτε εἰς οἰουσδήποτε ἄλλους τὸ μνημόσυον τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου ὡς ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ διὰ τὴν ἐλευθέραν ἐνάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων», ὡς ἐπὶ λέξει εἶχεν ἰσχυρισθῇ αὐτός ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τοῦ ὑμετέρου Περιδικίου. Καὶ συνέχισεν: «Τὸ τοιοῦτον μόνον ὡς συκοφαντίαν δύναμαι νὰ χαρακτηρίσω. Δὲν ἐθεώρησά ποτε τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν ὡς πεδῖον ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, ὥστε νὰ συνιστῶ τὸ α' πρᾶγμα προσφέρων ὡς ἀντάλλαγμα τὸ β'. Τὰ ταῦτα μόνον ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ κ. Τομαρᾶ ἐπετέλεσα, οὐδέποτε δ' ἐν τῇ πραγματικότητι. Ὅσακις συνέστησα τὸ μνημόσυον, ἐπεκαλέσθην (ὀρθῶς ἢ πεπλανημένως, ἀδιάφορον,) λόγους κανονικῆς τάξεως, συμφέροντος τῆς Ἐκκλησίας κ.τ.τ. Οὐδέποτε ἐζήτησα τοῦτο ὡς ΟΡΟΝ «ἐλευθέρως ἐνάσκησεως θρησκευτικῶν καθηκόντων». Ἀντιθέτως ἀνέκαθεν ἡγωνίσθην ὑπὲρ τῆς καλῶς ἐννοουμένης θρησκευτικῆς ἐλευθερίας...»

Ταῦτα τὰ σαφῆ καὶ ἀνεπίδεκτα παρερμηνείας ἔγραφα ἐν τῇ ἐπιστολῇ μου. Ὁ κ. Τομαρᾶς ὅμως, ἀπαντήσας ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ, τί ἐπραξεν; Ἀντὶ νὰ ὑποδείξῃ κείμενά μου ζητοῦντα τὸ μνημόσυον τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου «ὡς ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ διὰ τὴν ἐλευθέραν ἐνάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων», ὅπως εἶχε γράφει, αὐτὸς παρέπεμφεν εἰς κείμενά μου συνιστῶντα μὲν τὸ μνημόσυον, οὐδὲ λέξιν ὁμῶς ἀναφερόντων περὶ «ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΩΝ»! Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν εἶναι αὐτό! Ἐγὼ ρητῶς εἶπον ὅτι συνέστησα κατὰ καιροῦς τὸ μνημόσυον, ἀλλ' ἐνεκα λόγων κανονικῆς τάξεως, συμφέροντος τῆς Ἐκκλησίας κ.τ.τ. Πρὸς τί λοιπὸν ἐπικαλεῖται ταῦτα κείμενά μου; Τὸ ζήτημα εἶναι ἂν πότε συνέστησα τὸ μνημόσυον «ὡς ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ διὰ τὴν ἐλευθέραν ἐνάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων», ὡς ἰσχυρίσθην. Τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι μὲ ἐνεφάνισε προσφέροντα τὰ δόλημα: Ἡ μνημόσυον ἢ ἐγκλεισμοὶ Ναῶν, διωγμοί, ἐξορίαι.

Προκαλεῖται λοιπὸν καὶ πάλιν ὁ κ. Τομαρᾶς νὰ μοι ὑποδείξῃ οἰονδήποτε κείμενόν μου, ζητοῦν τὸ μνημόσυον «ὡς ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ διὰ τὴν ἐλευθέραν ἐνάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων», ὡς ΟΡΟΝ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ἀστυνομικῶν μέτρων.

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιμανδρίτης

Η ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Παρατηρήσεις στην περί «μνημοσύνου του Ἀθηναγόρα»
συγγραφή του ἀρχιμανδρίτου τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας
Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου

Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

Ὁ Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Ἰεὸς Κανὼν τῆς ΑΒ'

3

«Οὐ γάρ Ἐπισκόπων ἀλλὰ ψευδεπισκόπων κατέγνωσαν».

Ὁ Ἰερεὺς πάντοτε συλλειτουργεῖ μετὰ τὸν Ἐπίσκοπό του, μετὰ τὸν Ἐπίσκοπο ποὺ μνημονεύει, ἔστι καὶ ἂν λειτουργῇ πολὺ μακριὰ του τοπικῶς. Λαὸς, Ἱερεῖς καὶ Ἐπίσκοπος ἀποτελοῦν ἓνα Σῶμα. Ὅταν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος αὐτοῦ νεκρωθῇ, τὸ σῶμα νεκροῦται ὁλόκληρον. Οἱ Ἀγιορείτες λοιπὸν ἔχουν κεφαλὴ τὸν Ἀθηναγόρα διότι αὐτὸν μνημονεύουν. Ὅμως ὁ Ἀθηναγόρας, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς, εἶναι «παῖδες τοῦ πλέον ἡ-παισίου συγκρητισμοῦ», δηλαδή κήρυξ καὶ ὁπαδὸς τῆς πλέον ὑπουλῆς καὶ ἐπικινδύνου αἵρέσεως ποὺ κτύπησε ποτὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὡς αἰρετικὸς — διάβαζε ἀρνητὴς διότι ὁ συγκρητισμὸς εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀρνήσις — ὁ Ἀθηναγόρας εἶναι κατὰ Χριστὸν νεκρὸς. Οἱ μνημονεύοντες λοιπὸν τὸν Ἀθηναγόρα Ἀγιορεῖται ἔχουν κεφαλὴ νεκρά.

Ποῖος εἶδε ποτὲ Σῶμα νὰ ζῇ μετὰ νεκρά κεφαλὴ;

Γιατί λοιπὸν προσπάθησε ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς νὰ ἀποδείξῃ στοὺς Ἀγιορείτες ποὺ τοῦ ἔγραψαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι Ὁρθόδοξος; Πῶς μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἔστι καὶ ἂν ἦτο Ὁρθόδοξος καὶ ζῶσα, ἀφοῦ αὐτοὶ ἀνήκουν σὲ ἄλλη τοπικὴ Ἐκκλησίαν μετὰ κεφαλὴ νεκρά; Σκοπὸς του ἦτο νὰ θολώσῃ τὰ νερά, νὰ ὑψώσῃ προπέτασμα καπνοῦ, νὰ προκαλέσῃ σύγχυσι στὰ μυαλὰ τῶν ἀναγνωστῶν του. Ἐκτὸς ἐὰν ἡ «ἐπιστολιμαία διατριβή» δὲν ἀπευθύνετο στὴν πραγματικότητα πρὸς τοὺς Ἀγιορείτες ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὴν ἀφέλεια νὰ ζητήσουν τὴν συμβουλὴν του, ἀλλὰ ἀπλῶς τοὺς χρησιμοποίησε σὰν πρῶτασι γιὰ νὰ στηρίξῃ τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα κλονιζομένους ὁπαδοὺς του καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν τελείαν παράδοσί τους στοὺς λυκοποιμένους τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ τακτικὴ τοῦ προπετάσματος καπνοῦ ἐφαρμόζεται μετὰ τέχνην ὅταν πρὸς τὸ τέλος τῆς διατριβῆς βλέπει ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ τελικῶς νὰ ἀποσιωπήσῃ τὸν ἸΕ' Κανὼνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Δὲν παραθέτει τὸ κείμενον τοῦ Κανόνος ἀλλὰ τὸν ἀναφέρει μετὰ δικὰ του λόγια κἀνοντας πῶς δὲν βλέπει καὶ μὴ ἀναφέροντας πούθεν τὴν κυριότερὴν φράσι ποὺ εἶναι τὸ κλειδί τοῦ κανόνος: «Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων κατέγνωσαν». Ἀποσιωπώντας αὐτὴν τὴν φράσι, ἡ ὁ-

ποία καὶ μόνη τῆς ἀποτελεῖ τὴν καθαρότερη ἀπάντησι στὸ περί μνημοσύνου τοῦ Ἀθηναγόρα πρόβλημα τῶν Ἀγιορειτῶν, προσπαθεῖ δικολαδικῶς νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι «ὁ Κανὼν εἶναι δυνάμις καὶ οὐχὶ ὑποχρεωτικός. Δὲν ἀξιοῖ δηλαδή ἀπαραιτήτως παρὰ τῶν Κληρικῶν ὅπως παύσῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ αἰρετικῶς διδάσκοντος Ἐπισκόπου πρὸ τῆς καταδίκης αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς παρέχει εἰς αὐτοὺς τὴν δυνατότητα. «Δηλαδή, κατὰ τὸν Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον, καὶ αὐτὸς ποῦ θὰ κόψῃ τὸ μνημόσυνο καλὰ κάνει, καὶ αὐτὸς ποὺ δὲν θὰ κόψῃ ἀλλὰ θὰ συνεχίσῃ τὴν κοινωνίαν μετὰ τὸν αἰρετικὸν καὶ αὐτὸς καλὰ κάνει. «Θέλεις μῆλλον ἔπαρε θέλεις κυδῶνιν λάβε».

Ἔστω λοιπὸν, ὥς ὑποθέσουμε ὅτι αὐτὸ λέγει πράγματι ὁ Κανὼν. «Ἄν τις Κληρικὸς ἀποσιωπῇ ἀπὸ τοιοῦτο Ἐπισκόπου πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως, ὁ-δαμῶς παρανομεῖ, διό καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς ἐπιτίμησιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀξίος ἐπαίνου εἶναι». Πολὺ ὠραία. Ἀφοῦ τὸ παραδέχεται αὐτὸ, τότε γιατί ἐμποδίζει τοὺς Ἀγιορείτας νὰ διακόψουν τὸ μνημόσυνον, καὶ νὰ γίνουν ἀξιοὶ ἐπαίνου; Σὲ τί θὰ ἔσφαλαν οἱ Ἀγιορεῖται ἂν ἔκοβαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἀθηναγόρα καὶ ἂν αὐτοῦ μνημόνευαν «πάσης Ἐπισκοπῆς ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ». Θὰ ἦσαν ἢ δὲν θὰ ἦσαν ἀξιέπαινοι; Τὸ παραδέχεται μόνος του ὅτι θὰ ἦσαν. Τότε γιατί δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ διακόψουν τὸ μνημόσυνο; Γιατί τοὺς φοβερίζεῖ ὅτι ἂν τὸ διακόψουν θὰ κἀνουν σχίσμα;

Ἄς δοῦμε ἅμως εἶναι πράγματι δυνάμις ὁ ἸΕ' Κανὼν;

Ἰδοὺ τὸ κείμενον τοῦ Κανόνος: «...Οἱ γάρ δι' αἵ-ρεσιν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντες, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντες, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῇ οὐχ ὑπόκεινται, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς προέσεως τιμῆς τοῖς Ὁρθόδοξοις ἀξιοῦσθαι. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτερον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι». Ποῖος μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ κειμένου αὐτοῦ μπορεῖ νὰ ἰ-

σχυρισθή ότι και αυτός πού δεν θα κόψη τὸ μνημόσυνο τοῦ αἵρετικοῦ Ἐπισκόπου, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἔχῃ κοινωνία μαζί του κάνει καλὰ; Ποιὸς θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ ἀκολουθῶν ἕναν ψευδεπίσκοπο κάνει καλὰ; Ποιὸς θὰ ἰσχυρισθῇ ποτὲ ὅτι ὁ συλλειτουργῶν μὲ ψευδεπίσκοπο δίδει στοὺς πιστοὺς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ; Ποιὸς θὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ὁ χειροτονηθεὶς ἀπὸ ψευδεπίσκοπο εἶναι πράγματι Ἱερεὺς; Πρέπει νὰ εἶναι συγκληρικτὴς, οἰκουμενιστὴς, ἀρνητὴς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ κανεὶς τέτοια πράγματα. Θὰ ξέρῃς ὅτι ὁ Ἐπίσκοπός σου δεν εἶναι Ἐπίσκοπος καὶ θὰ ἐξακολουθῇς νὰ τὸν μνημονεύῃς σὰν Ἐπίσκοπο; Δεν εἶναι αὐτὸ μνηστηρι-σμός τοῦ Θεοῦ; Θὰ ξέρῃς ὅτι ὁ Ἐπίσκοπός σου δεν ἔχει τὴν Χάρι τῆς Ἱερωσύνης καὶ δεν μπορεῖ νὰ τελέσῃ μυστήρια καὶ θὰ τὸν μνημονεύῃς τὴν ὥρα πού τελεῖς ἐσὺ μυστήρια; Εἶναι λοιπὸν δυσηθικός, προαι-ρετικός ὁ ΙΕ' Κανὼν;

Αὐτὸ πού προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησι εἶναι ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς εἶχε κάλλιστα ἀντιληφθῇ τὴν ὑποχρεωτικὴν σημασίαν τοῦ κανόνος, γι' αὐτὸ καὶ ἀπέκρυψε, τὴν παράφρασι τοῦ κανόνος πού φιλοτέ-χνησε, τὴν φράσι «οὐ γὰρ Ἐπισκόπων ἀλλὰ ψευδε-πισκόπων κατέγγωσαν». Ὁλὴ του ἡ διατριβὴ εἶναι στήν οὐσίαν μιὰ ἀντίθεσις πρὸς αὐτὸν τὸν ΙΕ' Κα-νὼνα, εἶναι ἡ ὑποστήριξις τῶν ἐκ διαμέτρου ἀντιθέ-των ἀπόψεων. Γιὰ τὸν Θεοδωρόπουλο ἕνας Ἐπίσκο-πος μόνον τότε εἶναι ψευδεπίσκοπος, ὅταν καταδι-κασθῇ ἀπὸ Σύνοδο, ἡ Σύνοδος τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν Χάρι καὶ ὄχι ὁ Θεός. Γιὰ τὸν Κανὼνα ὅμως ὁ αἵρετικός Ἐπίσκοπος ἔχει ἐκπέσει τῆς Χάριτος ἀπὸ τότε πού ἄρχισε νὰ κηρύσσει δημοσίᾳ τὴν αἵρεσί του. Εἶναι ψευδεπίσκοπος πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως. Ὅσοι τολ-μοῦν νὰ διακόψουν τὸ μνημόσυνο καὶ τὴν κοινωνία τοῦ αἵρετικοῦ Ἐπισκόπου χαρακτηρίζονται μέσα στήν διατριβὴ προτεσταντίζοντες καὶ σχισματικοί. Ὁ Κα-νὼν ὅμως τονίζει ὅτι αὐτοὶ «οὐ στίγματι τὴν ἐνωσιν τῆς ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ με-ρισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι». Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ εἶναι ὑποχρεωτικὸ νὰ προσπαθῇ-σῃ ὁ χριστιανὸς νὰ γλυτώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὰ σχίσματα πού προκαλοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς διδάσκοντας ἄλλα ἀπ' ὅτι διδάσκει ἡ Ἐκκλησία; Οἱ Ἀρχιερεῖς αὐτοὶ — ὡς εἶναι καὶ χιλιάδες — μὲ τίς ἑτεροδιδα-σκαλίες τοὺς ἀποσχίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων. Ὅσοι ἀποσχίζονται ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἐπειδὴ συνήθως εἶναι λίγοι, φαίνονται σὰ νὰ κάνουν αὐτοὶ σχίσμα. Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν αὐτὴν τὴν πραγματικότητά ὁ Κανὼν τονίζει σὲ ὅλες τίς γενεές τῶν χριστιανῶν: δεν πρέπει νὰ σᾶς ἐξαπατοῦν τὰ φαινόμενα, δεν κάνουν σχίσμα οἱ λίγοι πού μέ-νουν πιστοὶ στήν Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Σχίσμα κά-νουν ὅσοι μένουν πιστοὶ στοὺς αἵρετικούς Ἀρχιε-ρεῖς. Αὐτοὶ ἀποσχίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων. Οἱ λίγοι πού ἀποσχί-ζονται ἀπὸ τοὺς τέτοιους Ἀρχιερεῖς στήν πραγμα-

τικότητά γλυτώνουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὰ πραγμα-τικά σχίσματα. Εἶναι λοιπὸν ἡ δεν εἶναι ὑποχρεωτι-κὸς ὁ ΙΕ' Κανὼν;

Ἄν ὅμως ἕτερος κληρικός δεν πράξῃ τοῦτο — δεν διακόψῃ δηλαδὴ τὸ μνημόσυνο καὶ τὴν κοινωνία τοῦ αἵρετικοῦ Ἀρχιερέως — ἀλλὰ, χωρὶς νὰ ἀσπά-ζηται τὰς διδασκαλίας τοῦ Ἐπισκόπου, συνεχίσῃ τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ, ἀναμένων συνοδικὴ διάγνωσιν καὶ καταδίκην, οὐδαμῶς — λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς δια-τριβῆς — κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Κανόνος. Μὰ ἐδλο-γήμενε, ἐφ' ὅσον ὁ διακόπτων τὸ μνημόσυνο καὶ τὴν κοινωνία γλυτώνει τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ σχίσματα, ὁ μένων προσκολλημένος στοὺς σχίζοντας δεν κατακρί-νεται ὑπὸ τοῦ κανόνος;

Ἀλλὰ ὡς θαυμάσουμε καὶ ἄλλο σόφισμα: «οὐ-δέποτε, λέγει, ἐτιμωρήθη κληρικός τις ἡ καὶ ἀπλῶς ἐπετιμήθη διὰ τὸν λόγον ὅτι δεν ἔσπευσε νὰ ἀποσχί-σθῇ παράυτα ἀπὸ τοῦ αἵρετικοῦ Ἐπισκόπου, ἀλλ' ἀ-νέμεινε τὴν ὑπὸ Συνόδου καταδίκην αὐτοῦ». Πῶς νὰ τιμωρήθῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν κληρικός ὁ ὁποῖος ἐρί-σκειται ἐκτὸς Ἐκκλησίας; Ἡ τιμωρία του εἶναι αὐ-τὸ ἀκριβῶς τὸ ὅτι βρίσκεται ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ἐὰν ἀφοῦ καταδικασθῇ ὁ Ἐπίσκοπός του ἀπὸ Σύνοδο, αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ μὲ τὸν Ἐπίσκοπό του, ἡ Ἐκκλησία τί περισσότερο μπορεῖ νὰ τοῦ κάνῃ ἀπ' αὐτὸ πού τοῦ ἔκανε; Τὸν ἔχει καταδικάσει καὶ αὐ-τὸν μαζί μὲ τὸν Ἐπίσκοπό του. Ἄν πάλι μετανοήσῃ ὕστερα ἀπὸ τὴν καταδίκην τῆς Συνόδου καὶ θελήσῃ ἔστω καὶ τόσο ἀργὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στήν Ἐκκλησίαν, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ὑποδεχθῇ ἡ Ἐκκλησία μὲ τιμωρίας καὶ ἐπιτίμια; Ἡ Ἐκκλησία ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ ὑποδέχεται τοὺς ἀσώτους ὅπως στήν πα-ραβολή. Ἡ Ἐκκλησία ζητάει πῶς νὰ σώσῃ ψυχές καὶ ὄχι πῶς νὰ τίς διώξῃ πρὸ μακρυά.

«Ὁ παῦλος τὸ μνημόσυνον τοῦ οἰκείου Ἐπισκό-που Κληρικός, γράφει, ἀρκεῖται εἰς τοῦτο, ἀποφεύγει νὰ μνημονεύσῃ ἑτέρου καὶ ἀναμένει ἐν ἡρεμίᾳ συνει-δήσεως τὴν κρίσιν Συνόδου». Ὡστε ἔτσι, μπορεῖ ἕ-νας Ὁρθόδοξος Κληρικός νὰ παραμείνῃ χωρὶς Ἐπί-σκοπο! Πῶς δεν φαίνεται αὐτὸ τὸ πράγμα παράδο-ξο σ' αὐτὸν πού τόσο εὐκολα κατηγορεῖ τοὺς ἄλλους γιὰ προτεσταντισμὸ; Κληρικός ὅμως χωρὶς Ἐπίσκο-πο δεν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι Ἱερεὺς. Ὁ Ἱερεὺς πρέπει ὅπωςδὴποτε νὰ μνημονεύῃ Ἐπισκόπους. Σὲ περιόδους συγχύσεων καὶ ἀναστατώσεων βέβαια μπο-ρεῖ νὰ μὴ ξέρῃ ποιὸν νὰ μνημονεύσῃ. Δεν ἀπαλλάσ-σεται ὅμως ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μνημονεύσῃ, διότι ἡ ὑποχρέωσις αὐτὴ θγαίνει ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν φύσιν τῆς Ἱερωσύνης. Ἱερεὺς εἶναι κυρίως ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ Πρεσβύτερος δεν εἶναι παρὰ ἐντολοδόχος τοῦ Ἐπι-σκόπου. Ἦταν ὁ Πρεσβύτερος δεν ξέρῃ ποιὸν νὰ μνημονεύσῃ, ὅταν δεν ξέρῃ ποιὸς εἶναι Ὁρθόδοξος καὶ ποιὸς δεν εἶναι πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ μνημο-νεύσῃ πάσης Ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ εἶναι μιὰ λύσις πρόσκαιρος, ἀλλοίμονο ἂν τέτοιες λύ-σεις παρετεινότο ἐπ' ἀπειρον. Μόλις τὰ πράγματα ξεκαθαρίσουν λίγο καὶ γνωρίσῃ ποῖος εἶναι ὁ πλησιέ-

στερος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος πρέπει νὰ καταφύγῃ σ' αὐτὸν καὶ νὰ μνημονεύσῃ αὐτόν. Ἀλλοίμονό του ἂν κάθεται καὶ περιμένει κρίσιν Συνόδου. Πότε ἄραγε θὰ καταστῇ δυνατὴ σύγκλησις Συνόδου; Καὶ ἔταν κάποτε συγκληθῇ ἡ Σύνοδος, τί Σύνοδος θὰ εἶναι ἄραγε; Θὰ εἶναι γνήσια ἢ ληστρική; Ὅταν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἱερεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Νεστορίου περίμεναν ἄραγε τὴν κρίσιν Συνόδου; Εὐτυχῶς ὄχι. Ἡ Σύνοδος πράγματι συνεκλήθη στὴν Κωνσταντινούπολι. Ποιά ὅμως ἦταν ἡ κρίσις τῆς; Ἐδικαίωσε τὸν Νεστόριο καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς Ὁρθόδοξους... Χρειάσθηκε νὰ συγκληθῇ ἡ Γ' Οἰκουμένη Σύνοδος γιὰ νὰ βάλῃ τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Σὲ ἄλλες ὅμως περιστάσεις οἱ Ὁρθόδοξοι χρειάσθηκε νὰ περιμένουν πολὺ περισσότερο καιρὸ ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα Συνόδων. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶχαν τὴν νοστορία τοῦ συγγραφέως τῆς διατριβῆς νὰ ἀποδίδουν στίς Συνόδους τῶν Ἀρχιερέων τὸ ἀλάνθαστον ποὺ ἀνήκει μόνον στὴν Ἐκκλησία.

«Αὐριοι θὰ ἀπέλθῃ ὁ Πατριάρχης ἐκ τοῦ κόμου καί, τίς αἰδεν; ἴσως διαδεχθῇ αὐτὸν συντηρητικὸς καὶ συνετὸς ἄνθρωπος, ὅποτε... τέρμα εἰς τὴν ἐνωτικὴν ὑστερίαν καὶ τὰ φιλοπαπικὰ παραληρήματα... Ἄν ὅμως ἔχωμεν δημιουργήσει σχίσματα, πῶς θὰ ἐπουλώσωμεν τὰς πληγὰς τῆς Ἐκκλησίας; «Ὁ Θεοδώροπουλος νομίζει, καὶ τὸ δηλώνει χωρὶς ντροπῆς, ὅτι οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀποτελοῦν ὅχι ὅ τοῦ ὁποίου ὁ φανατισμὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ χαλιναγωγηθῇ. «Ὅταν ἐκκαύσωμεν τὸν φανατισμὸν τοῦ ὄχλου, λέγει, εἶναι ἀδύνατον ἔπειτα νὰ ἐπιβάλωμεν τάξιν.» Ὡς ὑπερφίαλε ἄνθρωπε! Ὁ ὄχλος τὸν ὁποῖον σὺ περιφρονεῖς δὲν εἶναι ἄλογα ἀλλὰ λογικὰ πρόβατα. Ἄν ἔλθῃ ποτὲ στὴν Κωνσταντινούπολι Ὁρθόδοξος Πατριάρχης αὐτὸς ὁ ὄχλος ποὺ τὸν λές σήμερα σχισματικὸ αὐτὸς θὰ πέσῃ πρῶτος στὰ πόδια του καὶ θὰ τοῦ φιλήσῃ τὴν δεξιὰ του. Μόνον νὰ γίνῃ τέτοιο θαῦμα. Ὅμως ἔταν βλέπουμε τὰ πράγματα μὲ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ εἶναι τελείως ἐξωπραγματικὸ νὰ περιμένουμε ἐπάνοδο Ὁρθόδοξου Πατριάρχου στὴν Κωνσταντινούπολι. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ Φαναρίου εἶναι Ὁρθόδοξος; Ποιὸς δὲν εἶναι Οἰκουμενιστής; Ποιὸς δὲν εἶναι νεωτεριστὴς καὶ κοσμικόφρων; Καὶ ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς τοῦ κλήματος τοῦ Πατριαρχείου ποιὸς διαμαρτυρήθηκε ποτὲ κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ συγκρητισμοῦ; Ἀπὸ ποῦ θὰ ρθῇ αὐτὸς ὁ Ὁρθόδοξος Πατριάρχης, ποιὸς θὰ τὸν ἐκλέξῃ καὶ ποιὸς θὰ τὸν ἐγκαταστήσῃ στὸν θρόνο; Ποιὸς ἐξέλεξε τὸν Ἀθηναγόρα, οἱ Ὁρθόδοξοι ἢ ἡ διεθνὴς Μασονία διὰ τοῦ Τρούμαν; Ποιὸς ἐξεθρόνισε τὸν γνήσιο καὶ μέχρι σήμερα ζῶντα Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Μάξιμο; Ποιὸς ἐξέλεξε καὶ ἐνεθρόνισε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς Ἰάκωβο τὸν ὁποῖον κατεψήφισαν οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Φαναρίου; Ποιὸς κινεῖ τὰ νήματα τοῦ κουκλοθεάτρου ποὺ παίζεται μεταξὺ Βοσπόρου, Εὐρώπης καὶ Ἀφρικής; Πάντως ὄχι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Πῶς λοιπὸν μπορούμε, γνω-

ρίζοντας ὅλα αὐτά, νὰ περιμένουμε Ὁρθόδοξο Πατριάρχην στὴν Κωνσταντινούπολι; Εἶναι σὰ νὰ ἐκπειράζουμε τὸν Θεὸ περιμένοντας κάποιο θαῦμα.

Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἀμερικῆς καὶ τινες ἀκόμη, γράφει ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς, ἀ π ἔ δ ε ι ξ α ν ἑαυτοὺς ὡς κοσμοπολίτας καὶ ὁπαδοὺς τοῦ πλέον ἀπαισίου συγκρητισμοῦ, ἀπέδειξαν ἑαυτοὺς ὡς μηδὲνα ἐσωτερικὸν καὶ βαθύτερον δεσμὸν ἔχοντας πρὸς τὴν ἀκήρατον καὶ ἀμώμητον Ὁρθοδοξίαν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν παραδέχεται ὅτι ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα πρέπει, ἂν εἶναι εὐθύς, νὰ παραδεχθῇ ὅτι οἱ Ἀγιορείτες δὲν ἔχουν ἄλλη ἐκλογὴ, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμοῦν νὰ παραμείνουν Ὁρθόδοξοι, ἀπὸ τὸ νὰ ἐφαρμόσουν τὸν ΛΑ' Ἀποστολικὸ Κανόνα καὶ τὸν ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας καὶ νὰ «διαστεῖλουν ἑαυτοὺς τῆς κοινωνίας» τοῦ συγκρητιστοῦ Ἀθηναγόρα διακόπτοντες τὸ μνημόσυνο τοῦ. Πρέπει ἀκόμη, ἂν εἶναι εἰλικρινής, νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ αὐτὸς τὸν ΙΕ' Κανόνα καὶ ἀντὶ νὰ κατηγορῇ ὡς σχισματικὸς αὐτοὺς ποὺ ἤδη διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ ψευδοεπισκόπου τῶν, νὰ τοὺς ἀποδώσῃ ἀντιθέτως «τὴν πρέπουσαν τιμὴν» αὐτὴν ποὺ ἀρμύζει στοὺς πράγματι γενναίους ὑπερασπιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ προτίμησαν νὰ κακοπαθήσουν γιὰ τὴν Πίστη στίς ἐρημιές, πτωχοί, διωκόμενοι, κακουχοῦμενοι.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ Ἐξάμηνος δολλάρια 2

Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

Ἑ γ υ ύ υ λ ι ο ς

Π ρ ό ς

τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀναγγεῖλωμεν εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ὅτι αἱ ἐργασίαι τοῦ Οἰκοτροφείου «Παναγία ἡ Προυσιώτισσα» τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος θαίνουσι πρὸς τὸ τέλος. Ἐν τὸς ὀλίγου θὰ καταληφθῇτε ὑπὸ δέους καὶ μεγάλης χαρᾶς βλέποντες νὰ ὀρθοῦται πρὸ ὑμῶν ἐν πελώριον ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶναι καρπὸς τῆς θερμῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης σας.

Αἱ χρηματικαὶ εἰσφοραὶ καὶ ἡ ἡθικὴ συμπαράστασις ὑμῶν ἤγαγε τὸ ἔργον εἰς τὸ ἀξιοζήλευτον σημεῖον τοῦτο, ὥστε νὰ τὸ θαυμάζουν καὶ φίλοι καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ λεπτὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς ἰσχυρῶς ἀγαπώσης τὸν πλησίον καρδίας σας σᾶς παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν νὰ συνεισφέρητε τὸν ὀβολόν σας ὑπὲρ ἀποπερατώσεως ἑνὸς Ἰδρύματος, τὸ ὁποῖον θὰ δοξάσῃ τὸν ἀγῶνα μας καὶ θὰ μᾶς προβάλῃ πανελληνίως εἰς τὰ ὄμματα ὅλων.

Ἐφ' ὅσον πιστεύομεν, καὶ οὕτως ἔχει, ὅτι ἀκολουθοῦμεν τὰ ἴχνη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ Δόγματα, τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις, μᾶς ὑπολείπεται νὰ ἀκολουθήσωμεν καὶ μιμηθῶμεν Τούτους καὶ εἰς τὰ ἔργα τῆς πίστεως, διότι ἡ πίστις ἄνευ ἔργων νεκρὰ ἐστὶν κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόν Θεον.

Συμβιβάζεται ποτε ἀκρίβεια πίστεως καὶ ἀμέλεια εἰς ἔργα ἀγάπης; καὶ ἐὰν θε-

βαίως ὀφείλωμεν νὰ βοηθῶμεν ὅλους τοὺς πάσχοντας καὶ πτωχοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν τοὺς στερουμένους τῶν ἀναγκαίων, ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων μας, δὲν θὰ πρέπει νὰ συγκλονισθῶμεν ψυχικῶς καὶ νὰ θελήσωμεν νὰ προσφέρωμεν καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματός μας διὰ τὴν πτωχὴν καὶ σπουδάζουσαν Νεολαίαν ἐκείνην, ἣτις θὰ δώσῃ νέα στελέχη Ἱερέων, ψαλτῶν καὶ ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν ἡμέτερον ἀγῶνα; εἰς τὰς χεῖρας τῶν Νέων ἐναπόκειται τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Καὶ τὸ Οἰκοτροφεῖον τοῦ Τσακοῦ εἰς τοῦτο ἀποβλέπει, εἰς τὸ νὰ βοηθήσῃ δηλαδὴ τὴν Νεολαίαν καὶ νὰ τῆς παράσχῃ ὑλικὰς καὶ πνευματικὰς δυνατότητας πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν στόχων τῆς καὶ πραγμάτωσιν τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν τῆς.

Παρακαλοῦμεν θερμῶς καὶ ζητοῦμεν ἀπὸ ὅλων σας βοήθειαν, πρὸς ὀλοκλήρωσιν ἑνὸς ἔργου διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἐγκαυχᾶσθε πάντες εἰς τὸ μέλλον καὶ θὰ λέγετε: «Ἰδοὺ ὁ ὀβολός μας, δὲν ἐπῆγε χαμένος, ἀλλ' ἐγένετο ἐν ἔργον ἀθάνατον».

Προσεχῶς θὰ δημοσιευθοῦν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», αἱ εἰσφοραὶ ἑνὸς ἐκάστου τῶν Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συνολικῶς, οἱ ὅποιοι καὶ θὰ θεωρηθοῦν μεγάλοι εὐεργέται τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ κτίτορες τοῦ ἰδρύματος αὐτοῦ μνημονευόμενοι ἐσαεὶ.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἀνταπούρισις ἐν Γενεύῃς

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ φίλοι,

Με πολλὴν θλίψιν ἐπληροφορήθην τὴν ἀποστασίαν τοῦ «Πατριάρχου» Ἀλεξίου τῆς Μόσχας, διὰ τῆς ὁποίας ἐπισημοποιεῖ τὴν Μετάδοσιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς τοὺς αἱρετικούς λατίνους. Βεβαίως ἀντιλαμβανόμεθα τὰς πιέσεις τὰς ὁποίας ὑφίσταται ὁ γέρον, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τοῦ ἀπαιτήσουμε ἀνάστημα μάρτυρος, τὴν στιγμήν ποῦ δὲν τὸ διαθέτουμε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι. Πονοῦμεν ὅμως νὰ δλέπωμεν τὴν ἀποστασίαν προσπαθοῦσαν νὰ κατακλύσῃ τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν, διὰ τῶν χειρῶν τῶν αὐτοσχυριζομένων διαδόχων τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν τῆς Ἀγιοτάτης Ρωσικῆς Ἐκκλησίας: Ἀγίου Ἀλεξίου, Φιλίππου καὶ Ἐρμιόγηνους. Στὴν πραγματικότητα ἐάν χρειάζομεθα ἕναν Πατριάρχην, εἶναι κυρίως γιὰ ἓνα ΝΑΙ ἢ ἓνα ΟΧΙ ποῦ θὰ κληθῇ νὰ ὁμολογήσῃ κάθε τρεῖς ἢ τέσσερες αἰῶνες, καὶ τὸ ὅποιον ΝΑΙ ἢ ΟΧΙ θ' ἀλλάξῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Ἐὰν πρόκειται ἀπλῶς γιὰ τὴν διαχείρισιν καὶ διοίκησιν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς Πατριάρχης, ἐπίσκοπος οὔτε καὶ ὀρθόδοξος. Ἀπαντοῦμεν εἰς τὴν καθολικὴν ἐφημερίδα «Le Courrier» τῆς 28.2.1970 ὅτι δὲν εἶναι ὅπως αὕτη ἰσχυρίζεται, «ὁ γέρον πατριάρχης Ἀλέξιος ὅστις προεδρεύει τῆς τύχης τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» ὅπως τὸ ἐπιθυμεῖ ἡ Ρώμη «ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου» καὶ τὸ Κρεμλίον, ἀλλὰ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Θεία Κεφαλὴ καὶ μόνος τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχηγός, ὅστις καὶ προειδοποίησεν ἡμᾶς περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἀντιχρίστου, τῆς ἀποστασίας καὶ τῆς «θλίψεως τῆς μεγάλης»! Ἀσφαλῶς καὶ ἀρέσει εἰς τὸ Κρεμλίον διὰ πολιτικούς καὶ διπλωματικούς λόγους, ὅπως ὁ πατριάρχης τῆς Μόσχας, λάβῃ τὰ πρωτεῖα καὶ τὸ προβάδισμα, ἐναντι τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ διὰ τοὺς πιστοὺς ὀρθοδόξους, τέτοιες φιλοδοξίες ἀποτελοῦν παιδιαρίσματα, τὰ ὁποῖα ὅμως, ὅταν προσβάλλουν τὴν καθαρότητα τῆς ἀμωμότητος καὶ ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως καθίστανται θλασφημίας καὶ ἀποστασία! Ὅντως ὁ γέρον τοῦ Φαναρίου ἐκοινώνησεν διαμαρτυρομένους πάστράς μετὰ τῶν ὁποίων τὸν κ. Μπόντιερ (καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς θεολόγους τοῦ ἰσχυρίσθηκε ὅτι τοῦτο ἀνήκει στὰ δικαιώματα καὶ προνόμιά του, ὥσάν καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία νὰ ἦτο τσιφλίκιόν του) πλὴν ὅμως δὲν εἶχε ἐπισημοποιήσῃ τὴν ἀποστασίαν δι' ἐπισήμου ἐκκλησιαστικῆς πράξεως ὅπως ἔκαμε ὁ μοσχοδίτης συνάδελφός του. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ θλιβερά πρωτοβουλία τοῦ πατριάρχου Ἀλεξίου δὲν δεσμεύει παρὰ μόνον τὸν ἴδιον, τοὺς περὶ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ. οὐδ' αὖ μὲν, δὲ τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ! Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς ὁρατὸν ἀρχηγὸν ποῦ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τῆς! Αὐθεντικός ἀντιπρόσωπος τῆς Ὁρθοδοξίας,

τυγχάνει μόνον πᾶς, ὅστις ἐκφράζει πιστῶς τὴν διδασκαλίαν καὶ ἀποφαίνεται ἐν ὀνόματι τῆς συνειδήσεώς της, ἀσχετῶς μετὰ τὴν ἱεραρχικὴν τοῦ θέσιν εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ! Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς δὲν ἦτο παρὰ ἀπλῶς μοναχός, τουναντίον δὲ ἔχομεν τόσους οἰκουμενικούς πατριάρχας, οἱ ὅποιοι ἐπισήμως ἀναγράφονται εἰς τοὺς καταλόγους μετὰ τὸν τίτλον τοῦ «Αἰρετικοῦ» π.χ. Νεστόριος (428—441) — Ἀνάκιος (472—489) — Ἀνθίμος Α' (535—536) — Πύρρος Α' (638—641) — Παῦλος Β' (641—653) — Ἰωάννης ΣΤ' (712—715) — Θεόδωτος Α' (815—821). Ἐξ αὐτῶν μόνον δύο, ὁ Νεστόριος καὶ ὁ Ἀνθίμος φέρουν εἰς τοὺς πατριαρχικούς καταλόγους μετὰ τὸν τίτλον τοῦ «Αἰρετικοῦ» τὴν μνείαν «ΚΑΘΗΡΕΘΗ», οἱ ὑπόλοιποι ἐξακολουθοῦσαν πατριαρχεῦντες ἐν τῇ αἵρέσει ὅπως τὴν σήμερον ὁ Ἀθηναγόρας, ὁ Μόσχας Ἀλέξιος καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας Νικόλαος! — Ἐκτός δὲ τούτου πρέπει νὰ ἔχομεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι, ἐπὶ χίλια ἔτη ἡρνήθημεν τὸ ποτήριον εἰς τοὺς λατίνους (καὶ θ' ἀρνηθῶμεν τὸ οὐτο μέχρι τέλους) ὅχι διότι ἐδεσμευόμεθα ἀπὸ μίαν ἀπαγόρευσιν τῆς ἱεραρχίας, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ζητήματος συνήθους τινὸς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας, ἀλλὰ ἐνεκα διὰ τὸ ὅτι ὁ ὀρθόδοξος καὶ τῆς αἵρέσεως τοῦ λατινισμοῦ. Π.χ. ὅπως καμμία ἱεραρχία δὲν μπορεῖ νὰ ψηφίσῃ, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει μίαν θέλησιν, ἔτσι καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ «ἀποφασίσῃ» ἢ νὰ «ἐπιβάλῃ» τὴν μετάδοσιν τῶν Μυστηρίων εἰς τοὺς αἱρετικούς, διότι τὸ ταιῶτον ἐκφεύγει τῆς ἀρμοδιότητός της. Τὸ ὅτι οἱ Λατῖνοι εἶναι αἱρετικοὶ καὶ ἀδάπνιστοι, τοῦτο μᾶς κολλεῖ εἰς τὴν μετάδοσιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καθὼς καὶ ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ θεὸς Μάρκος ὁ Εὐγενικός «δύο ἐκκλησίαι, δύο βαπτίσματα, τὸ ἡμέτερον ἀποστολικὸν καὶ τὸ ἐκείνων νεωτερικόν»! Ἐκτός δὲ τούτου οἱ ἀποστάται διὰ νὰ θολώσουν τὰ νερά καὶ ν' ἀποκοιμίσουν τοὺς συντηρητικούς λέγουν: «Μὴ ταράξεσθε δὲν πρόκειται περὶ κοινωνίας μετὰ τῶν αἱρετικῶν, διότι οἱ ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι δὲν κοινωνοῦν μετὰ τῶν λατίνων ἐπισκόπων». Μετὰ αὐτὰ, ὅμως, ποῦ λέγουν προσθέτουν αἵρεσιν εἰς αἵρεσιν. Διότι ἂν τάχα οἱ λαῖκοι δύναται νὰ κοινωνήσουν μετὰ τῶν αἱρετικῶν, οἱ ἐπίσκοποι ἀδυνατοῦν νὰ τὸ κάμουν; Μὴ τάχα καὶ οἱ ἐπίσκοποι τυγχάνουν χωρισμένοι τῶν λαϊκῶν;

Μὴ τάχα καὶ δὲν πρόκειται περὶ τῆς αὐτῆς κοινωνίας; Μήπως καὶ οἱ ἐπίσκοποι ἀποτελοῦν μέλη ἄλλης συνάξεως, ἄλλου ποιμνίου, ἄλλου Σώματος;

Βεβαίως, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἰε-

Διαυήρυξις 111 Χριστιανῶν Ἐπιστημόνων

Οἱ ὑπογράφοντες τὴν παρούσαν Λαρίσαισι Χριστιανοὶ Ἐπιστήμονες, θεωροῦμεν ἱερὸν μας καθήκον καὶ ἐπιβεβλημένην μας ὑποχρέωσιν, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Νομοῦ Λαρίσης, νὰ διακηρύξωμεν τὰ ἀκόλουθα ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐσχάτως ἀνακύψαν εἰς τὴν πόλιν μας περὶ Μασσωνίας θέμα:

1. Ἡ Μασσωνία ἀποτελεῖ θρησκείαν, ἔχουσαν ἰδίαν θρησκευτικὰς τελετὰς, ἴδια μυστήρια, ἴδια λειτουργικὰ τυπικὰ καὶ ἰδίαν ἱερωσύνην.

2. Ἡ Μασσωνία παραγκωνίζει τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἑτέραν θρησκείαν, προβάλλουσα ἐαυτήν ὡς ὑπερθρησκείαν.

3. Οἱ ἐν Ἑλλάδι Μασσῶνοι, ἐμφανιζόμενοι καὶ ὡς Χριστιανοί, κἀννοῦν τοῦτο ἢ πλανώμενοι ἢ θέλοντες νὰ παραπλανήσουν τοὺς ἄλλους. Ἡ τακτικὴ τῆς ὑποκρισίας εἶναι σκόπιμος διὰ νὰ ἀποφευχθῇ πᾶσα ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἀντίθεσις πρὸς τὸ κοινὸν αἴσθημα τοῦ θρησκείοντος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τῶν ἐκ ταύτης δυσἀρέστων δι' αὐτοὺς συνεπειῶν.

4. Ἡ Μασσωνία ἔχει ἰδίαν ἠθικὴν, διάφορον τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς.

5. Ἡ Μασσωνία δὲν δέχεται τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα, οὐδὲ παραδέχεται τὸ δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος.

6. Σύνταγμα ἢ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τὴν 12.10.1933 ἀπεφάνθη ἐν ἀπολύτῳ ὁμοφωνίᾳ ὅτι ἡ Μασσωνία εἶναι ὁλως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Ἡ

ρ α ρ χ ι κ ῆ κ α τὰ τὸν τύπον τῶν ἐποურ α ν ί ω ν), ἀλλὰ ἀγνοεῖ τὴν ἱεροκρατίαν (κληρικισμὸν), τὸν ἀριστοκρατισμὸν, καὶ τὸν διαχωρισμὸν μεταξὺ τοῦ ἱερατείου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁρθόδοξοι χριστιανοί! Δὲν εἴμεθα ἄλογα ζῶα, ἀλλὰ «πρόβατα λογικά, τῆς λογικῆς τοῦ Δεσπότη τοῦ Ποιμνῆς», καὶ ὡς λογικά πρόβατα ἔχομεν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Ἀγίου Θεοῦ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἐὰν δὲν λάβωμεν τὴν ἀπαιτουμένην στάσιν ἀπέναντι τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πλάνης, καὶ δὲν κἀμῶμεν ὅτι μᾶς εἶναι δυνατόν διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν νοσητὸν λύκον νὰ κατασπαράξῃ τὰ ἄκακα ἄρνια τῆς Μάνδρας τοῦ Χριστοῦ. Ἐπίκειται ὁ πλήρης διαχωρισμὸς τῶν εὐθυνῶν μας. Ὅχι μόνον νὰ μὴν κοινωνήτε, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ εἰσέρχεσθε εἰς ναοὺς, ἔπου μνημονεύεται ὁ πατριάρχης Ἀλέξιος, ὁ Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Νικόλαος, ὡς καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτῶν κοινωνοῦντες.

Μὴν πῆτε ὅτι ὁ πατριάρχης Ἀλέξιος «κρατεῖ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον», διότι θεαίως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου εἶναι πρᾶγμα φρικτὸν, πλὴν φρικτωτέρα ἢ μετάδοσις τῶν Μυστηρίων εἰς τοὺς αἵρετικούς καὶ ἡ θαυμαία καθυπόταξις τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τὸ πέλμα βατικανῆς ἐμβάδος.

Ἱερεὺς Βασίλειος Μ. Σακκᾶς

Ἑλληνικὴ Πολιτεία διὰ τῆς ἐν ἔτει 1969 ἐγκρίσεως τοῦ βιβλίου θρησκευτικῶν τῆς ΣΤ' Δημοτικῆς, ὅπερ χαρακτηροῖ τὸν Μασσωνισμόν ὡς ἀντιχριστιανικὴν θρησκείαν, καταδικάζει τούτον. Ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, χαρακτηρίζουσαν τὸν Μασσωνισμόν ὡς θρησκείαν (ὕπ' ἀριθ. 2960) 1969 ἀπόφασιν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν). Μετ' αὐτὴν τὴν θέσιν συμπίπτουν ἀπολύτως καὶ ἅπασαι αἱ ἐτεροδόξοι Χριστιανικαὶ Ὁμολογίαι (Ρωμαιοκαθολικοί, Λουθηρανοί, Μεθωδισταί, Προτεστεριανοί κλπ.).

7. Ἡ Μασσωνία δὲν εἶναι θρησκεία τῶν ἐπιστημόνων, ὡς σκοπίμως ὑπὸ τῶν Μασσῶνων διαδίδεται πρὸς δημιουργίαν ἐσφαλμένων ἐντυπώσεων.

8. Δι' ἡμᾶς αἱ τελεταὶ τῶν Μασσῶνων, ὁ τρόπος μυσέως τῶν πιστῶν τῆς, τὰ σύμβολα αὐτῆς ὡς αἱ «νεκροκεφαλαί», αἱ «καλύπτραι», τὰ «ξίφη» καὶ οἱ ὅροι τῶν μυσιμένων, ἀποτελοῦν ὑπόθεσιν ἠκιστα σοβαρὰν καὶ ἀπαίδουσαν πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν, ἥτις δέον νὰ διακρίνη πάντα ἐπιστήμονα. Οὐδὲ τὴν θρυλλομένην «φιλοσοφίαν» τῶν Μασσῶνων θεωροῦμεν ἀξίαν προσοχῆς τινοῦ, ὡς μὴ ἀντέχουσιν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς δημοσιότητος, αὐτῶν τῶν Μασσῶνων μυσιμένων ἐν τῷ σκότει τῆς Σποᾶς. Πολλῶν δὲ μᾶλλον δὲν διεπιστώσαμεν τὴν ὑπεροχὴν τῆς Μασσωνικῆς ἠθικῆς, παρατηροῦντες τὸν βίον τὸν ὑπὲρ αὐτῆς κεκηρυγμένον.

9. Τὴν Μασσωνίαν, εἰς τὴν Ἑσπερίαν ἔλκουσαν τὴν καταγωγὴν αὐτῆς, θεωροῦμεν πάντῃ ξένην πρὸς τὰς Ἑλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις τοῦ τόπου καὶ ὡς παρείσακτον καταχθονίαν ὑπόθεσιν, λυμαινόμενην αὐτὴν ταύτην τὴν ἐνότητα τοῦ ἔθνους καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν τῶν συνειδήσεων καὶ ἰσοτιμίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐτι ἐξ ἐνδελεχοῦς παρατηρήσεως καὶ ἀδιαμφισβητήτων δεδομένων συμπεραίνοντες ὅτι ὁ Μασσωνισμὸς ἀποτελεῖ εἶδος κλειστῆς τάξεως ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Κοινωνίᾳ καὶ δὴ ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ καὶ ὑπαλληλικῷ κόσμῳ, προσωδοῦσα ἀλληλεγγύως καὶ μεροληπτικῶς τὰ μέλη αὐτῆς ἐπὶ παραθεωρήσει τοῦ Δικαίου, θεωροῦμεν αὐτὸν φθορέα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ εὐταξίας.

10. Ἀξιοτελεύτιον καὶ ἐν συμπεράσματι φρονοῦμεν καὶ διακηρύσσομεν, α) ὅτι οὐδεὶς Ἕλλην διατηρῶν τὴν εὐαισθησίαν τῆς εὐγενοῦς ἑλληνικῆς τοῦ ἰδιότητος θὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς δελεαστικὰς προτάσεις ἢ πιεστικὰς προσηλυτιστικὰς ἀποπειράς τῶν Μασσῶνων, β) ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει συμβιβάζεται ἡ Χριστιανικὴ ἰδιότης μετ' αὐτῆς τοῦ Μασσῶνου.

Ἐν Λαρίσῃ, τῇ 2ᾳ Ἰανουαρίου 1970
Ἔπονται αἱ ὑπογραφαί.

Σύμπραξις Βατικανού καὶ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐθνος» (τῆς 19.2.70) δημοσιεύονται τὰ κάτωθι ὑπὸ τὸν τίτλον: «Σύμπραξις Βατικανού καὶ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας;» ὑπὸ τοῦ Σπ. Ἀλεξίου.

«Ἡ ἀπόφασις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ὅπως ἔλθῃ εἰς πλήρη κοινωνίαν, διὰ τῶν Μυστηρίων μετὰ τὴν Καθολικὴν, περὶ τῆς ὁποίας, χθές, ἐγράφη εἰς τὸ «Ἐθνος», ὡς πληροφοροῦμεθα ἐκ κοινοποιήθη ἐπισήμως καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν.

» Τὸ σοβαρὸν τοῦτο θέμα θὰ ἀντιμετωπισθῇ, ἀσφαλῶς, δι' ἀποφάσεων τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν καὶ ἰσως εἰς Πανορθόδοξον Διάσκεψιν.

» Ἡ πρωτοβουλία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας δημιουργεῖ μίαν «ἐκ τῶν πραγμάτων» κατάστασιν, ἣ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πλήρους συμπράξεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν διὰ τῆς κοινῆς ἱεουργίας. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας ἔχει προχωρήσει εἰς τὸν διάλογον μετὰ τοῦ Βατικανού καὶ εἰς λεπτομερειακὰ θέματα, ὡς καὶ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ γενικῶς προσπαθεῖ νὰ πάρῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῶν κινήσεων τῆς Ὀρθοδοξίας, λόγῳ δισταγῆς τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, θεωρεῖται ἐξαιρέσιον, ὅτι καὶ ἄλλες σλαβικαὶ Ἐκκλησίες θὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τῆς Ρωσίας. Τὴν ἀπόφασιν περὶ κοινωνίας Ὀρθοδόξων καὶ Καθολικῶν ἔχει λάβει πρῶτον ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία δι' ἀποφάσεως τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, ἣ ὁποία ἔχει περιληφθῇ εἰς τὸ διάταγμα αὐτῆς περὶ Οἰκουμενισμοῦ. Οὐδεμία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶχε μέχρι σήμερον ἀποφασίσαι τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀλληλοκοινωνίας διὰ τῶν Μυστηρίων καὶ πρώτη ἤδη ἀπὸ χθὲς ἀπεφάσισε τὸ αὐτὸ ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία. Λέγεται μάλιστα, ὅτι ὁ Νικόδημος ἐλειτούργησεν εἰς Ὀρθόδοξον ναὸν καὶ ἐκοινωνήσας Καθολικούς, ποὺ προσήλθον, γνωρίζων τὴν ἀπὸ 16ης Δεκεμβρίου ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωσίας.

Εἰς δὲ τὴν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Κόσμος» τῆς (24.2.70) δημοσιεύονται τὰ ἀκόλουθα ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ Ἀθηναγόρας διὰ τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πάπα». «Τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πάπα δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐμπόδιον διὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Καθολικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιῶν, φέρεται δηλώσας ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, συμφώνως πρὸς ἰσχυρισμοὺς κύκλων τῆς ἐνταῦθα Ἀρχιεπισκοπῆς. Πάντως, οἱ κύκλοι αὗτοι ὑπογραμρίζουν ὅτι πρόκειται περὶ «προσωπικῆς δεσφαιώσεως» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος δὲν ὀμιλεῖ ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν λοιπῶν πατριαρχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μάλιστα προστίθεται, ὅτι οἱ ἀρχιερεῖς εἰς τὰς ἑδρας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἦσαν ἀντίθετοι πρὸς τὴν στάσιν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως ἀναλάβῃ τὸν ρόλον τοῦ ἐκπροσώπου ὁλοκλήρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ δεδαίωσις τοῦ Πατριάρχου

ἐδόθη λέγεται, εἰς ἀντιπροσωπεῖαν ἀνωτέρων κληρικῶν Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Μιλάνου, οἱ ὁποῖοι εἶχον μεταβῇ εἰς Κων)πολιν, διὰ νὰ κάμουν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν Ἀθηναγόραν ἐκ μέρους τοῦ φίλου του καρδινάλιου τοῦ Μιλάνου, Τζιοβάννι Κολόμπο».

Ἀλγοῦμεν, θλιβόμεθα καὶ αγωνιώμεν σφόδρα διὰ τὴν ὡς ἀνω ἀπόφασιν τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας νὰ χορηγῇ τὰ Μυστήρια εἰς τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, ἀπόφασιν παράτολμον καὶ προσκρούουσαν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ τελῇ Μυστήρια εἰς τοὺς αἵρετικούς χωρὶς οὗτοι νὰ μετανοήσουν προηγουμένως καὶ νὰ προσέλθουν ὡς ὁ ἄσωτος υἱὸς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μῆτρ, Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς καὶ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας;

Ἡ ἀπόφασις αὕτη, εἶναι θεολογικῶς ἀπαράδεκτος, ἐκκλησιαστικῶς ἀνεπίτρεπτος καὶ ἐξ ἐπόψεως Ὀρθοδόξου φρονήματος κατακριτέα ὡς ὠδηγοῦσα εἰς τὴν «ἐν τοῖς μυστηρίοις κοινωνίαν».

Ἡ ἐπικοινωνία ἐν τοῖς μυστηρίοις μετὰ τῶν παπικῶν προϋποθέτει πέραν τῆς ἀγάπης, πολλά, τὰ ἑποῖα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ υπερπηδηθοῦν διὰ μιᾶς ἀπλῆς ἀποφάσεως ἐνός ἢ πολλῶν ἱεραρχῶν.

Βασικὴν προϋπόθεσιν τῆς ἐν τοῖς μυστηρίοις κοινωνίας ἀποτελεῖ ἡ κοινότης τῶν δογμάτων, ἡ ἀπόλυτος σύμπτωσις τῶν ὁρίων τῆς πίστεως.

Τὸ 1948 ἡ κοινότης αὕτη μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν δὲν ὑπῆρχεν.

Καὶ ἐξηγοῦμεθα. Κατὰ τὸ 1948 συνέρχεται εἰς Μόσχαν (8—18 Ἰουλίου) Ὀρθόδοξον Συνέδριον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 500ῆς ἐπετείου τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον στηριχθὲν εἰς τοὺς κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἐγκυκλίους τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν ἐκδίδει ἀπόφασιν διὰ τῆς ὁποίας καταδικάζει τὸν παπισμὸν, «δὲ ἡ δόξα καὶ ἡ ἐκκλησία ἡ ρωμαιοῦ καὶ ἡ ὁρτοδοξία». Τότε ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐτέθη ἐναντίον τοῦ Βατικανοῦ κατηγοροῦσα τούτο, ὅτι χρησιμοποιοῖ τὴν Ἐκκλησίαν «εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ πολιτικοῦ ἀγῶνος».

Χωρὶς λοιπὸν νὰ μεσολαβήσῃ ἀλλαγὴ τις εἰς τὰ δόγματα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας, μόνον αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ἀνεῖ κοινῆς ἀποφάσεως Ὀρθοδόξου Οἰκουμενικῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνεργουμένης Συνόδου προχωρεῖ περαιτέρω κατὰ τὴν ἀποφασιστικὴν ἐγείνηται εἰς τὴν ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ ἐνωσιν μετὰ τῶν Παπικῶν. Παρὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀποφασίζει τὴν χορήγησιν Μυστηρίων εἰς μὴ Ὀρθοδόξους τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ πρωτοβουλίαν ἀνεπίτρεπτον, ἣ δὲ πράξις δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «πνευματικὴ προδοσία».

Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράψωμεν περισσότερα, ἐὰν ἐν τῇ μεταξὺ δὲν διαφευθῇ ἡ εἰδησις αὕτη. Ὅσον ἀ-

Μία Έκδοσις καθημερινῆς χρήσεως

Ἡ χρησιμότης τῶν Ἱερῶν Κανόνων

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀποτελοῦν τὴν κορυφαία, τὸ πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης τὸ 1800, ἔκαμε μίαν συλλογὴν διὰ τοὺς συγχρόνους τοῦ ὅλων τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἰς ἓνα τόμον τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Πηδάλιον, διότι πράγματι ἀποτελοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τὸ τιμόνι τοῦ νοητοῦ σκάφους τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπλατίσσε δὲ τὸ Πηδάλιον τοῦ αὐτοῦ καὶ μετὰ Ἑρμηνείαν κάθε Ἱεροῦ Κανόνος βασισμένην εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς Ἑρμηνευτὰς τὸν Ζωναρά, τὸν Βαλααμῖνα καὶ τὸν Ἀριστηνόν, ἀλλ' εἰς αὐτὰ προσέθεσε καὶ τὴν ἰδίαν του περὶ ἐκ τῆς συγχρόνου τότε ἐκκλησιαστικῆς πράξεως. Ἀπετέλεσε λοιπὸν ἡ τελευταία αὐτὴ συλλογὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἰς τὸ Πηδάλιον τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, τὸ πλέον εὐχρηστον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐσυμδούλευε εὐθέως καὶ ἀμέσως μέσφ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἑρμηνείας τῶν, διὰ τὴν ὁρθὴν καὶ συμφώνως πρὸς τὰ Ἀγιοπατερικὰ ἐντάλματα διοικησὶν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ὅτι ἤδη ἐκδίδεται ἀκόμη μίαν

φορὰ δὲ τὰς δηλώσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὅτι τὸ Πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐμπόδιον διὰ τὴν Ἑνωσιν, δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν ταύτας ὡς ἀσεβεῖς, ἀντορθοδόξους καὶ παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. Ὡς φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καταφρονεῖ καὶ παραμερίζει παντελῶς Δόγματα, Κανόνες καὶ Παραδόσεις καὶ τάσσεται ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τοῦ Διαλόγου τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς οὐχὶ ἐπὶ δογματικῶν, κανονικῶν καὶ ἱστορικῶν δεδομένων ἐνώσεως.

Τὰ δύο Πατριαρχεῖα παρουσιάζονται παραβαίνοντα ρητοὺς Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τοῦθ' ὅπερ ἐξεγείρει τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Δικαία δὲ εἶναι ἡ ἐξέγερσις καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως τῶν εὐλαβικῶς ἀγαπώντων τὴν Ὁρθόδοξον, διότι Πατριάρχαι καὶ Ποιμένες προβαίνουν φεῶ! εἰς ἐνεργείας ἀπαγορευομένας ρητῶς ὑπὸ τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπαιτοῦνται θερμαὶ προσευχαί, δάκρυα, στεναγμοὶ πρὸς ἀποφυγὴν νέου σχίσματος καὶ ἐνίσχυσιν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥ τις βάλλεται πολλαχόθεν καὶ ἀντιμετωπίζει ἐπιθέσεις μωρίας καὶ δεινὴν πολεμικὴν ὑπὸ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους.

Ἄλλ' ἔχει κραταῖον καὶ πανίσχυρον σύμμαχον τὸν ἐν Οὐρανοῖς Δομήτορα Αὐτῆς, Ὅστις τελικῶς θὰ τῆς χάριση τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβον κατὰ τὴν ἀψευδῆ ἐπαγγελίαν του: «καὶ ἡ πύλας ἡ τοῦ θανάτου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

φορὰν, τὴν ἐβδόμην κατὰ σειράν, τὸ Πηδάλιον ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Ἀστέρως, δεικνύει πόσον περιζήτητον καὶ πόσον χρήσιμον εἶναι διότι ἀκριβῶς περιέχει τοὺς Ἱεροὺς τῆς Ἐκκλησίας Κανόνες. Τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὰς Ἑρμηνείας τῶν τριῶν βυζαντινῶν προκηρυκτικῶν ἐρμηνευτῶν περιέχουσιν καὶ οἱ ἑξ τόμοι τῶν Ράλλη καὶ Ποτλῆ ὑπὸ τὸν τίτλον Σύνταγμα Θεῶν καὶ καὶ Ἱερῶν Κανόνων, καὶ τὸ Βιβλίον Ἱεροὶ Κανόνες, ὑπὸ Α. Ἀλιδίζατου. Κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον ἡ Βίβλος ἡ περιέχουσα τοὺς Ἱ. Κανόνες εἶναι μετὰ τὰς Ἀγ. Γραφάς «Ἁγία Γραφή», διότι «αὕτη εἶναι τὰ αἰώνια ὄρα τὰ ὁποῖα ἔθεσαν οἱ Πατέρες τῶν αἰώνων καὶ νόμοι οἱ ὑπάρχοντες εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἐξωτερικοὺς νόμους τῶν Λιγέρον, τῶν Ἰνστιτούτων, τῶν Κωδίκων καὶ τῶν Νεαρῶν ὑπερέχοντες!

Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν οἱ Ἱ. Κανόνες ἀποτελοῦν τὰ Θρησκευτικὰ Διατάγματα, ἀναγκαστικοὺς Νόμους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἰσχύν καὶ ἐφαρμογὴν ἀνωτέραν κάθε ἄλλου πολιτικοῦ καὶ κοσμικοῦ Νόμου καὶ Διατάγματος.

Καθὼς ἡ Πανουργικὴ Ἁγία Τριάς δημιουργήσασα τὸν κόσμον ἔθεσε τοὺς φυσικοὺς Νόμους καὶ Κανόνες καθὼς ἡ συνοχὴ τοῦ Σύμπαντος, κατὰ τὸν Ὁρφέα ἐμφανίζεται ὡς μία μουσικὴ συμφωνία αὐτῶ καὶ ἡ συνοχὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἡ ὁποία ὡσαύτως ὡς συμφωνία ἀνακρούεται ἀπὸ πολυμεγεῖς φθόγγους, οἵτινες εἶναι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες.

Τὴν συμφωνίαν αὐτὴν καὶ τὴν συνοχὴν ἔρχεται νὰ ἐξυμνησθῇ ἡ ἔκδοσις ἐκ 507 διστηρίων σελίδων τῆς Κλειδὸς τῶν Ἱ. Κανόνων, ἔργον πολέμοχθον, τοῦ Παντελεήμονος Καρανικόλα Μητροπολίτου Κορινθίας, τὰ ὁποῖα μετὰ ἀλλήματα κατὰ θέμα παραπέμπει εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καλεῖς τοὺς Ἑρμηνευτὰς, καθοδηγεῖ δὲ ἀσφαλῶς διὰ τῆς Συμφωνίας, διὰ τῆς προβλήματος, ζητήματος, θέματος ἀπορρέοντος ἀπὸ CONCORDANCIA ταύτης εἰς τὴν ἐπίλυσιν κάθε τοῦς Ἱ. Κανόνες.

Ἡ Κλεῖς τῶν Ἱερῶν Κανόνων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ κάθε Θεολόγου λαϊκοῦ ἢ κληρικοῦ, τοῦ κάθε νομικοῦ, τοῦ κάθε, τέλος, ἐνδιαφερομένου Χριστιανοῦ. Τιμᾶται δραχμὰς 100

Διατίθεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Ἐκδοτικοῦ οἴκου κ. Ἀλ. καὶ Εὐαγ. Παπαδημητρίου, ὁδὸς Λυκαύργου 10.

Συνιστῶμεν ἐκθύμως τὴν ἀγορὰν τούτου εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐπιστολὴ

*Πρὸς τοὺς Ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας
καὶ Θεραπευτικῶν κινήσεων.*

Κατάπληκτοι ἀνεγνώσαμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς 20ῆς καὶ 21ῆς) 1970 τὰς περὶ καταργήσεως τοῦ τιμί-
ου ράσου, γάμου τῶν Κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν καὶ
«ἐνώσεως» μετὰ τῶν αἰρετικῶν «ἐκκλησιῶν» δηλώσεις τοῦ
Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Ἐπειδὴ: «Οὐ γὰρ εἰσὶ δύο ἢ
τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἓν ὄνομα ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ
αὐτῶν» (Ματθ. 18, 20), κατὰ τὸν ἐν Ἀγίοις Νικηφόρον τὸν
Ὁμολογητὴν: «Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ εὐσεδεῖα καὶ
ὀρθοδοξίᾳ διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύ-
ρος καὶ ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐ-
τοῖς κεῖται» καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ 6.5.1843 Ἐγκύκλιον τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου προσυπογεγραμμένην καὶ ὑπὸ
τῶν λοιπῶν τῆς Ἀνατολῆς Πατριαρχῶν, «Τὸ Σῶμα τῆς
Ἐκκλησίας, ὁ λαὸς αὐτὸς ἐστὶ».

Ἐπειδὴ, ὡς Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, δὲν παύ-
ομεν νὰ ἔχωμεν κατὰ νοῦν ὅτι: «Ὅς δ' ἂν εἴπῃ κατὰ τοῦ
Πνεύματος τοῦ Ἀγίου οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ, οὔτε ἐν νῦν
αἰῶνι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι» (Ματθ. 18, 31—32),
ἐπειδὴ: «Ὁ γὰρ ἀντιφερόμενος εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συ-
νόδους καὶ ἀντιπύπτω, εἰς αὐτὸ ἀντιφέρεται καὶ ἀντιπί-
πτει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ λαλοῦν διὰ τῶν Οἰκουμενι-
κῶν Συνόδων» (Β' Τόμος Συνοδικῶν, σελ. 977, Τόμος Ἐ-
νώσεως), ἐπειδὴ «Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα,
κἂν ἀξιόπιστος ᾖ—δηλ. Πατριάρχης ἢ Καθηγούμενος κ.λ.π.
κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ κἂν προφητεύῃ, ΚΑΝ ΣΗ-
ΜΕΙΑ ΠΟΙΗ λύκος σοι φαιnéσθω ἐν προβάτου δορῇ
φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος» (Ἰγνατίου Θεοφόρου)
καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν προρρηθεῖσαν ἀπὸ 6)5) 1843 Ἐγκύ-
κλιον τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου: «Ἀπαντες οἱ νεωτερίζον-
τες, εἴτε αἰρέσει εἴτε σχίσματι, ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κα-
τάραν ὡς ἱμάτιον, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν
τε κληρικοὶ, κἂν τε λαϊκοί, κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ», ταῦ-
τα πάντα καὶ ἄλλα πολλὰ μὴ ἀμνημονούντες στοιχοῦντες
Ἀποστολικαῖς, Συνοδικαῖς καὶ Πατρικαῖς ἐντολαῖς, διδα-
σκαλίαις καὶ ἐντάλμασι, κατ' ἐπίπνοιαν τοῦ Παναγίου
Πνεύματος ἐξενεχθείσαις, ἐντόνως ἀποδοκιμάζομεν καὶ ἀ-
ποπύσομεν τοιαῦτα κηρύγματα κακοδοξίας, παρανομίας,
ἀντικανονικότητος καὶ προδοσίας τοῦ πατρικοῦ ἡμῶν θη-
σαυροῦ τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως, τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθο-
δοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος μας καὶ μόνον ὑπηρετοῦντα, οἱ
δὲ τοιαύτην δημοσιότητα δίδοντες εἰς τὰ ἀνατρεπτικά ταῦ-
τα συνθήματα, ἀπεργάζονται τὸν ὄλεθρον τῆς Ὁρθοδοξί-
ας καὶ τῆς Πατρίδος καὶ ἐχθροὶ τῶν τιμῶν παραδόσεων
τοῦ γένους ἡμῶν ἀφ' ἑαυτῶν καθίστανται.

Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Πατρῶν
Μαιζώνας 117 - Πάτρας

«Ἔργα καὶ ἡμέραι» τοῦ ἀθλίου Κομμουνισμοῦ.

Κατ' ἐγκύρους πληροφορίας κύκλων τοῦ ἐξωτερικοῦ,
τὸ μοναστήριον τῆς Ἱερᾶς Προστασίας τῆς Παναγίας εἰς
τὸ Κίεβον μετὰ τῶν 250 μοναζουσῶν ἐκλείσθη προσφά-
τως ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἔνεκα τῆς ἀνωτέρω δυσαρέστου καὶ ἀποκαρδιωτικῆς
εἰδήσεως αἱ συνειδήσεις τῶν Ὁρθόδοξων ταρασσονται καὶ
σκανδαλίζονται καθ' ὑπερβολήν.

Συμβιβάζεται τοῦτο πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ διακηρύξεις
τοῦ ἀθίου κομμουνισμοῦ περὶ ἐλευθερίας, ἰσότητος καὶ ἀ-
δελφωσύνης μεταξύ τῶν ἀνθρώπων;

Δυστυχῶς ἡ πραγματικότης ἀπέδειξεν, ὅτι ὁ κομμου-
νισμὸς δὲν σέβεται τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν
λαῶν καὶ ὅτι ὅλα τὰ κηρύγματά του ἀποτελοῦν πομπό-
λυγας καὶ οὐτοπίαν.

Ἀσύγγνωστος ἀδιαφορία

Ἀπηυθύνθη ἐσχάτως ἔγγραφον πρὸς τὸν κ. Οὐ Θάντ
ἐκ μέρους Ρώσων πιστῶν Ὁρθόδοξων τῆς πόλεως Γκόρ-
κι. Ὑπογράφεται ὑπὸ 60 ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ καὶ δί-
δει πλήρως καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις των.

Διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου ζητεῖται ὑπ' αὐτῶν τὸ ἀ-
νοιγμα τουλάχιστον μιᾶς ἀκόμῃ Ἐκκλησίας εἰς τὴν Γκόρκι.

Σημειωτέον, ὅτι πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἡ Πόλις αὕτη
εἶχε ὑπὲρ τὰς 40 ἐκκλησίας διὰ τοὺς 110 χιλιάδας κατοί-
κους τῆς. Σήμερον ἔχει μόνον 3 ἐκκλησίας μετὰ πληθυσμὸν
1.000.000 καὶ πλέον. Οἱ πιστοὶ ἀπευθύνουν ἐκκλησίαν πρὸς
τὰ ἡνωμένα ἔθνη, καθ' ὅσον πᾶσαι αἱ προσπάθειαι των
πρὸς λήψιν εὐνοϊκῆς ἀποφάσεως ἐκ τῶν Σοβιετικῶν ἀρχῶν
ἀπέτυχον. Οὐχὶ μόνον ἡ χριστιανικὴ ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπι-
νὴ συνείδησις ἐξεγείρεται καὶ διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ τοι-
οῦτου ἐξοντωτικοῦ μίσους τοῦ ἀθλίου κομμουνισμοῦ κατὰ
τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἀλλὰ ἀναλογίζεται τις προ-
σέτι καὶ θλίβεται σφόδρα διὰ τὴν ἐνοχον σιωπὴν ὅλων καὶ
τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τοὺς διωκομένους ἀδελφοὺς τῆς Ρω-
σίας, οἱ ὅποιοι κατὰ τὸν χειρότερον καὶ εἰδεχθέστερον τρό-
πον κωλύονται ἀπὸ τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν των ἀ-
θηκόντων.

Ἐνδιαφέρονται μεγάλοι τ α γ ο σ ι τ ῆ ς ἐκ-
κλησίας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τὴν
ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν κηρύττοντες καὶ γράφοντες περὶ τῆς
ἀνάγκης τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν μεταξύ των καὶ τῆς
ἐφαρμογῆς τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης. Ποίαν ἀγάπην ἔχουν
οὗτοι ὅταν ἐναγκαλίζονται, ἀνταλλάσσουν ἀδελφικούς χαι-
ρετισμούς, ἀπευθύνουν μηνύματα ἀγάπης καὶ ἐπιδιώκουν
ἔνωσιν καὶ ἀγάπην μετὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀληθοῦς χριστια-
νικῆς πίστεως ἢ ἄλλως καλουμένους αἰρετικούς, ἐνῶ ἐπιδει-
κνύουν ἀσύγγνωστον ἀδιαφορίαν διὰ τοὺς ταλαιπωρουμέ-
νους καὶ μυρία πάσχοντας ὁμοδόξους ἀδελφοὺς των; Δυ-
στυχῶς ὅσα λέγουν ἢ γράφουν εἶναι ψεῦδος καὶ οὐτοπία
καὶ εἰς τούτους εὐρίσκουν πιστὴν ἐφαρμογὴν οἱ λόγοι τῆς
Ἁγίας Γραφῆς: «εἰ δὲ τις ἰδίῳν καὶ
μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ,
τὴν πίστιν ἥρνηται καὶ ἔστιν ἀπί-
στος χεῖρων. (Τιμ. Ε', 8)

Γεγονότα και Κρίσεις

Ἀντορθόδοξοι δηλώσεις καὶ πράξεις

Ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἰδρυτοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶπεν τὰ ἐξῆς ἐνώπιον τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Πάπα: «οὐδεὶς πλέον ἐξ ἡμῶν (Ὁρθόδοξων καὶ Παπικῶν) καλεῖ τὸν ἕτερον εἰς ἐπιστροφὴν, ἀλλὰ ὡς ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας κατευθυνόμεθα ἀμοιβαίως οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ πρὸς τὸν Ἰησοῦν τὸν μόνον καὶ κοινὸν Σωτῆρα, ὅστις ἐνώνει ἡμᾶς».

Πῶς κατευθυνόμεθα ἀμοιβαίως οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ πῶς οὐδεὶς καλεῖ τὸν ἕτερον εἰς ἐπιστροφὴν, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Παπικοὶ εἶναι αἰρετικοὶ καὶ ἔχοντες σημαντικωτάτας διαφορὰς μετ' αὐτοῦς ὡς πρὸς τὸ δόγμα, τὰ μυστήρια καὶ τὴν θείαν λατρείαν; Καλεῖ ὁ εἷς τὸν ἕτερον εἰς ἐπιστροφὴν καὶ ἐκείνη, ἥτις καλεῖ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἡ σώζουσα τὴν ἀλήθειαν ἀνόθευτον καὶ ἀπαράχακτον. Ἐπρεπε οἱ λόγοι οὗτοι νὰ ἀκουσθῶν ἀπὸ χειλῶν Ὁρθόδοξου Ἀρχιεπισκόπου; Ἀλλ' ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι Ὁρθόδοξος κατόπιν τῶν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ αἰρετικῶν του διακηρύξεων, φιλενωτικῶν διαβημάτων καὶ συμπράξεως μετὰ αἰρετικῶν. Μετενόησεν ὁ Πάπας; Ἀπεδέχθη, ὅτι τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἀλάθητον εἶναι πλάναι; Ἐνόησε αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης καὶ τῆς κακοδοξίας καὶ ὅτι ὀφείλουν ἐν μετανοίᾳ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἥτις μόνη διεφύλαξεν τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Ἀγιοπατερικὴν παράδοσιν γνησίαν, ἀναλλοίωτον καὶ ἀθικτὸν διὰ μέσου τῶν αἰώνων; Δὲν νομίζομεν νὰ συμβαίνει τοιοῦτόν τι καθ' ὅτι ὁ Πάπας διεκήρυξεν ἐσχάτως μετ' ἀσυνήθως ὀριμεῖας ἐκφράσεις, ὅτι ἐμμένει καὶ θὰ ἐμμένῃ εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν του ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἔνωσις μετὰ τῶν Δυτικῶν, ὅπως τὴν ἐπιδιώκει ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου, ἀφοῦ οὗτοι οὐδόλως ὑφίστανται οὐδὲ δέχονται νὰ ἀποστοῦν τῶν αἰρετικῶν φρονημάτων καὶ πλάνων των;

Ὅπισω εἰς τοὺς Πατέρας

Ἐάν οἱ σημερινοὶ Ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔφθασαν εἰς τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ κατάντημα, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἐγκατέλειψαν τοὺς μεγάλους Πατέρας τοῦ παρελθόντος καὶ «δοκοῦντες εἶναι σοφοὶ ἐμώρανθησαν» κατὰ Παῦλον. Ἐπιδιώκουν παντοίοις τρόποις νὰ ἐκσυχνώσουν τὰ ἀφορῶντα τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ πλευρᾶς λειτουργικῆς ζωῆς, ἐνδυμασίας τῶν κληρικῶν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλλουν τὰς ἰδικὰς των καινοτομίας καὶ νεωτερισμούς, διότι ἰσχυρίζονται ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι πατέρες! Πατέρες πανταλνοφόροι, ὄντι γενεῶν καὶ ράσων καὶ μετὰ τῶν ἐκκοσμητικῶν τῶν πάντων. Πατέρες τελείως διάφοροι τῶν Ἀγ. Πατέρων τοῦ παρελθόντος, οἱ ὅποιοι εἶχοντο στε-

ρῶς τῶν πατρίων παραδόσεων ἀγωνιζόμενοι νὰ κρατήσουν ταύτας καὶ μετὰ θυσίαν ἀκόμη τῆς ζωῆς των. Μόνον ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων Ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐκλείσαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι δυνατόν νὰ διορθώσῃ τὰ κακῶς ἔχοντα καὶ νὰ ὁδηγήσῃ εἰς μίαν πραγματικὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος, Ἀθανάσιος, Κύριλλος καὶ τόσοι ἄλλοι λαμπροὶ φωστῆρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος τῆς Ἐκκλησίας παραγκωνίζονται καὶ παραμερίζονται ὑπὸ τῶν σημερινῶν οἰκουμενιστῶν πατέρων, οἵτινες οὐδὲν ἕτερον προσφέρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ παρὰ μόνον τὸν σκανδαλισμὸν τῶν συνευθύνων των πιστῶν ἀπερητολῶντες τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον ἀντὶ πινακίου φακῆς. Εἶναι ἀνάγκη ἐπιτακτικῇ κληρὸς καὶ λαὸς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας νὰ θελήσωμεν νὰ ἐγκύψωμεν καὶ νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἀγίων Πατέρων εἰς ᾧ δύναται τις νὰ εὕρῃ καθαρὰν καὶ ἀνόθευτον τὴν σώζουσαν ἀλήθειαν. Ὅπισω εἰς τοὺς Πατέρας ὅς εἰναι τὸ σύνθημα τῶν Ὁρθόδοξων πρὸς τοὺς ἐγγύς καὶ μακρὰν ὄντας τῆς ἀληθείας.

Ἀξιοθρήνητον κατάντημα

Εἰς τὴν ἐφημερίδα Ἔθνος 24.1.70 ἀναφέρονται εἰς σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «πλησιάζει ἡ πραγματοποιήσις τῆς χριστιανικῆς Ἑνότητος τὰ ἐξῆς: «Κλάδος ἐλαίας, σύμβολον συμφιλίσεως, ὑψώθηκε πᾶνω ἀπὸ ἕνα τῶν παλαιότερων σχισμάτων τῆς χριστιανισμοῦ, ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρπουρ δρ. Μάικελ Ράμσαιη ἱερουργῇ πρὸ ἡμερῶν στὸν Ὁρθόδοξον ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας τοῦ Λονδίνου μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θουατείων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας κ. Ἀθηνάγορα.

Ἡ χωρὶς προηγούμενο χειρονομία αὕτη τοῦ Προκαθήμενου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀπετέλεσε μέρος τῆς παγκοσμίου ἐβδομάδος προσευχῆς ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος».

Θλιβόμεθα καὶ ἀλγοῦμεν βαθύτατα διὰ τὸ ἀξιοθρήνητο τοῦτο κατάντημα, τῶν δὴθεν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι χωρὶς φόβον Θεοῦ καὶ παρὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας συγχρωτίζονται, συμπροσεύχονται καὶ συλλειτουργοῦν μετὰ αἰρετικῶν. Ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ σχόλιον τῆς ἐφημερίδος ἡ χειρονομία αὕτη τοῦ Προκαθήμενου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἶναι «χωρὶς προηγούμενο» πράγμα τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει, ὅτι εἰς τὸ παρελθὸν οἱ Ταγοὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀπέφευγον ὁλοτελῶς νὰ συμπροσεύχωνται μετὰ αἰρετικῶν καὶ κακοδόξων, ἐνῶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θουατείων καὶ Μ. Βρεταννίας Ἀθηνάγορας συνευθύνει μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Καντερβουρίας δόκτορος Ράμσαιη εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας τοῦ Λονδίνου. Δυστυχῶς ἐσχάθῃ κάθε ἵχνος σεβασμοῦ πρὸς τοὺς σεπτοὺς κανόνας τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας! Ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου ἔρριψε τὸ σύνθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς αἰρετικούς καὶ τὸ σύνθη-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

μα τούτο ένεκολπώθησαν φευ! πολλοί, οι όποιοι προετίμησαν την αγάπην προς τούς αίρετικούς ή την αγάπην προς την αποκαλυφθείσαν αλήθειαν. Είς τó μήνυμά του τών Χριστουγέννων ο Οικ. Πατριάρχης γράφει κατά της «έριστικής Θεολογίας» και της «Νομολογίας».

Είναι προφανές, ότι ένοχλείται από τας αντίδράσεις τών όρθοδόξων και όρθοτομούντων τόν λόγον της αληθείας επιδιώκων νά επιτύχη την ένωσιν και τόν συνταυτισμόν μέ όλους τούς αίρετικούς. Όμοίως και ο 'Αρχιεπίσκοπος 'Αμερικής 'Ιάκωβος είς έγκύκλιόν του προς τούς 'Ελληνας της 'Αμερικής είς την όποιαν αναφέρονται σαφώς αι προοπτικά διά την χριστιανικήν ένότητα γράφει: «Η 'Υπόθεσις της χριστιανικής ένώσεως είναι υπόθεσις πιστού και συνεπούς 'Ορθοδόξου θιώματος. Είναι υπόθεσις συνειδητής προβολής, αναλύσεως και διδασκαλίας της 'Ορθοδοξίας. Είναι υπόθεσις έσωτερικής ένότητος και άρμονίας μεταξύ πίστεως, συνειδήσεως και ζωής. Είναι υπόθεσις και διακονία καταλλαγής. Είναι υπόθεσις σπουδής και πλήρους κατανοήσεως της 'Ορθοδοξίας, ή όποία είναι κάτι τό πολύ ούσιαστικώτερον και σημαντικώτερον από φωνασκίας και ύβρεις και άσεβεις κατηγορίας και άντιχριστιανικά αναθέματα. Αύτά άρμόζουν είς τούς κακοδόξους, άλλ' ούχι είς τούς 'Ορθοδόξους».

Έκ τών λόγων του τούτων καταφαίνεται πόσον και ούτος ένοχλείται από τας «φωνασκίας, ύβρεις, άσεβεις κατηγορίας και άντιχριστιανικά αναθέματα» ως τά χαρακτηρίζει και τά όποια δέν είναι τίποτε άλλο ή ή αντίδρασις τών εύσεβών και συντηρητικών στοιχείων της 'Ορθοδοξίας, τά όποια κατ' ούδένα λόγον δύνανται νά παραδεχθούν την ύποταγήν της 'Ορθοδοξίας είς τόν Παπισμόν. Η 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία είναι ή Μία, 'Αγία, Καθολική και 'Αποστολική 'Εκκλησία, ήτις μόνη κατέχει την αλήθειαν και μέ άνοικτάς άγκάλας άναμένει την έπιστροφήν τών πεπλανημένων.

Σπκτάλαι

Η Σοβιετική φημερίς «Λένισκογιε Ζνάμια» καταγγέλλει περιπτώσεις διευθυντών έργοσταςίων, οι όποιοι κατασπαταλούν χρήματα είς δαπανηρά ταξίδια και είς πολυδάπανον επίπλωσιν τών γραφείων των.

Έδν προσέθετε κανείς, ότι μέ πολυδαπάνους επίπλωσεις έφοδιάζουν και τά σπίτια τους οι καταγγελλόμενοι διευθυνταί—και μάλιστα κατά σειράν,... προτεραιότητος—θα κατέληγε είς τό μελαγχολικόν συμπέρασμα, ότι ήμίσεος αίώνας κομμουνιστικών καθεστώς—τό όποιον υπόσχεται νά μεταβάλη τούς ανθρώπους είς άγγέλους—δέν κατώρθωσε νά άπαλλάξη την Ρωσίαν από τας άδυναμίας του άσπτικού καθεστώτος.

(Άκρόπολις 6.12.69)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Την 7 Μαρτίου έ.ε. εκοιμήθη έν Κυρίω, ο άδελφός ήμών Δημήτριος Ντίζος. Ο άείμνηστος ζηλωτής τών πατρικών ήμών Παραδόσεων, δραστήριον και δυναμικόν στέλεχος της 'Εκκλησίας ήμών έ χρημάτισε επί σειρών έτών πρόεδρος του παραρτήματος 'Αχαρνών (Μενιδίου) 'Αττικής. Της κηδείας του προέστησαν ο Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος κ. Αδξέντιος και ο Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερόντιος μετά πλειάδος Κληρικών. Ο Νομικός Σύμβουλος ήμών έξεηρε δεόντως τας άρετάς του μεταστάντος.

Εύχόμεθα ο μισθαποδότης Θεός νά αναπαύση την ψυχήν αυτού έν σκηναίς δικαίων.
Αίωνία αυτού ή μνήμη.

Πανηγύρεις

Την 18 'Απριλίου ήμέραν Παρασκευήν της Διακαινησίμου έορτήν της Ζωοδόχου Πηγής πανηγυρίζουν οι όμώνυμοι 1) 'Ιερός Ναός Πειραιώς, 2) 'Ιερά Μονή Ριζομέλου — Βελεστίνου.

Την 23 'Απριλίου ήμέραν Τετάρτην έορτήν του 'Αγ. Γεωργίου του Τροπαιοφόρου πανηγυρίζουν οι όμώνυμοι 'Ιεροί Ναοί: 1) Παρεκκλήσια Ζωοδόχου Πηγής και Εδωγγελιστρίας Κοραβά, 2) Περάματος, 3) Ν. Κηφισιάς, 4) Ν. Λιοσίων, 5) 'Αγ. Κωνσταντίνου Φαρσάλων, 6) Θεσσαλονίκης, 7) Μεσημερίου, 8) Σέδες, 9) Καρύστου, 10) Πύργου — Σάμου και 11) 'Ιεράς Μονής Μελισσοχωρίου — Θηβών.